

Hồi thứ hai

Lâm cảnh ngục tù

Tiếng binh khí chạm nhau liên miên bất tuyệt, bỗng một làn ngân quang lóe lên, một thanh kiếm văng về phía đám gia nhân làm chúng hoảng kinh ù chạy tán loạn, một thanh kiếm văng về phía bàn tiệc, có cả một thanh bay bổng lên cắm phập vào xà nhà. Nhìn vào trường đấu thì thấy Bốc Thản, Ngô Khảm, Phùng Thản, Thảm Thành đều bị Dịch Vân đánh rơi kiếm.

Vạn Chấn Sơn đập bàn kêu lên:

- Hay lắm! Tam sư đệ, thật không ngờ ngươi đã luyện thành "Liên Thành kiếm pháp"! Cung hỷ! Cung hỷ!

Miệng nói lời chúc mừng nhưng nét mặt lão không hề tỏ ý mừng, giọng nói nghe đầy vẻ phẫn hận.

Thích Trường Phát như người mất hồn hỏi lại:

- Cái gì mà "Liên Thành kiếm pháp"?

Vạn Chấn Sơn cười lạnh nói:

- Máy chiêu thức mà Dịch sư diệt vừa sử dụng không là "Liên Thành kiếm pháp" thì còn là gì nữa?

Xong lão quay ra ngoài gọi lớn:

- Khuê nhi! Các ngươi lui hết ra! Dịch sư huynh các ngươi đã luyện "Liên Thành kiếm pháp" thì các ngươi làm sao đối địch nổi!

Lão lại cất tiếng cười dài nói:

- Tam sư đệ, ngươi giả bộ giống lắm! Đúng là đại trí giả ngu. "Thiết Tỏa Hoàn Giang" quả nhiên không phải tầm thường.

Địch Vân thấy đối phương xông vào mỗi lúc một đông thì liên tiếp thi triển ba chiêu "Thích kiên thức", "Nhĩ quang thức", "Khứ kiếm thức" khiến cho đệ tử Vạn gia bị đánh thất điên bát đảo. Đánh thắng đối phương đương nhiên là việc đáng mừng, tuy nhiên chiến thắng quá dễ dàng làm chàng cũng không khỏi kinh ngạc đến ngẩn người. Nhất thời không biết phải làm gì nói gì cho phải, hết len lén nhìn sư phụ lại quay sang nhìn sư muội, thấy nét mặt ai cũng có vẻ nghiêm trọng càng bối rối.

Bất ngờ Thích Trường Phát bước đến gần giật phất thanh kiếm trong tay Địch Vân, quay mũi kiếm chỉ vào yết hầu Địch Vân, giọng băng lạnh nói:

- Mấy chiêu kiếm vừa rồi ai dạy cho người?

Địch Vân kinh hãi, chàng xưa nay chưa hề biết đối gạt ai, với sư phụ thì càng không dám. Nhưng đêm qua lão cái đã đã nói nếu để lộ ra thì lão tất phải mất mạng, lão là ân nhân chàng chẳng lẽ lại lấy oán báo ân? Lúng túng một lúc rồi ấp úng nói:

- Sư phụ! Đệ tử... đệ tử tự nghĩ ra...

Thích Trường Phát nghiêng răng quát:

- Tự người có thể nghĩ ra được những chiêu thức ảo diệu như thế sao? Hừ! Người không chịu khai ra sự thật ta lấy mạng người!

Mũi kiếm lão đẩy tới, yết hầu Địch Vân đã thấy có máu chảy ra.

Thích Phương chạy tới ôm tay cha kéo ra nói:

- Cha! Đại sư ca trước nay không rời chúng ta nửa bước, có ai ngoài cha dạy võ công cho sư ca? Những kiếm chiêu này chẳng phải chính cha đã dạy cho sư ca đó sao?

Vạn Chấn Sơn cười lạnh nói:

- Tam sư đệ, người không cần phải làm như vậy nữa. những lời của lệnh ái vừa nói đã đủ để chứng minh rồi. Thủ đoạn của Thiết Tỏa Hoàn Giang xưa nay rất cao minh, chẳng cần phải đem ra đối phó với đại sư ca nữa. Nào, lại đây sư ca chúc mừng người ba chén.

Nói xong rót đầy hai chén rượu. Bưng chén uống cạn xong nhìn Thích Trường Phát cười nhẹ nói:

- Ta đã cạn chén rồi đó! Không lẽ sư đệ lại chẳng nể mặt ta?

Thích Trường Phát hừ một tiếng, ném thanh kiếm đi quay lại bàn uống liền ba chén, xong nghiêng đầu trầm tư, nét mặt đầy vẻ hoài nghi, miệng không ngớt lẩm bẩm mấy tiếng "Kỳ lạ! Quả là kỳ lạ!"

Vạn Chấn Sơn buông chén, nói:

- Tam sư đệ, ta có việc muốn bàn với ngươi. Chúng ta tới thư phòng đi.

Thích Trường Phát gật đầu, Vạn Chấn Sơn bước tới cặp vai Thích Trường Phát, hai người sóng vai đi về phía thư phòng.

Bọn đệ tử Vạn gia lăm lét nhìn nhau, mặt mày ai nấy đều lộ vẻ vừa phần hận vừa ngạc nhiên.

Thảm Thành bỗng lên tiếng nói:

- Tiểu đệ mót tiểu quá! Bị Dịch Vân đánh một trận thiếu chút nữa đá ra quần rồi.

Lỗ Khôn hừ lạnh nói:

- Bát sư đệ, ngươi bêu xấu như vậy còn chưa đủ sao?

Thảm Thành rút cổ le lưỡi rồi vụt chạy ra ngoài. Nhưng vừa ra khỏi đại sảnh, gã chạy vòng ra phía sau rồi rón rén đến đằng sau thư phòng nghiêng đầu lắng nghe.

Chỉ nghe tiếng sư phụ nói:

"Lão tam, bí mật hơn chục năm nay đến giờ kể ra đã có câu trả lời."

Lại nghe tiếng Thích Trường Phát đáp:

"Tiểu đệ thật sự không hiểu đại sư ca ám chỉ điều gì."

"Hừ! Đến giờ này mà ngươi còn giả bộ được sao? Ta hỏi ngươi, tại sao sư phụ lại chết?"

"Sư phụ làm mất một quyển bí kíp võ công tìm mãi không thấy nên uất ức sinh bệnh tạ thế. Việc này đại sư ca cũng biết hà tất phải hỏi."

"Hừ, ta hỏi ngươi quyển bí kíp võ công đó tên gọi là gì?"

"Làm sao tiểu đệ biết được? Mà đại sư ca hỏi tiểu đệ làm chi?"

"Đó chính là quyển "Liên Thành quyết"!"

"Cái gì mà luyện thành với luyện không thành? Tiểu đệ thật tình chẳng hiểu gì cả." (tiếng Hán "Liên" với "Luyện" vốn âm đọc tương tự nhau)

"Hay lắm, vậy ta hỏi ngươi, "tri chi giả bất như hảo chi giả, hảo chi giả bất như cái gì"?"

"Bất như lạc chi giả!"

Xảy nghe Vạn Chấn Sơn phá lên cười như phát cuồng.

Thích Trường Phát hừ một tiếng nói:

"Có gì mà đáng cười đến như vậy?"

"Lão tam ời là lão tam, ngươi thi thư đầy bụng mà lại giả bộ làm người dốt không biết chữ. Sư huynh đệ chúng ta cùng nhau học nghệ mười mấy năm chẳng lẽ lại còn không hiểu nhau? Ngươi không hiểu ba chữ "Liên Thành quyết" thì sao lại có thể mở miệng đọc "Luận ngữ" "Mạnh tử" được?"

"Vậy ra nầy giờ đại sư ca thử tiểu đệ đó sao?"

"Thôi không nhiều lời nữa! Mau lấy ra đây!"

"Lấy cái gì?"

"Tự ngươi cũng biết rồi, còn giả bộ làm chi nữa?"

"Hừ! Lão đại, ngươi tưởng Thích Trường Phát này sợ ngươi hay sao?"

Thẩm Thành nghe hai người nói chuyện càng ngày càng lớn tiếng thì thất kinh chạy trở vào đại sảnh kêu lên:

- Đại sư ca! Sư phụ cùng tam sư thúc đang gây lộn, không khéo lại còn đánh nhau nữa!

Lỗ Khôn nhú mày nói:

- Chúng ta qua đó xem thử thế nào!

Cả bọn đồng đứng dậy chạy ào đi.

Thích Phương giật tay áo Dịch Vân nói:

- Chúng ta cũng đi!

Dịch Vân gật đầu, nhưng vừa bước đi thì Thích Phương bỗng đứng lại nói:

- Chờ chút đã.

Nói xong nàng lượm một thanh kiếm đưa cho Địch Vân rồi lượm thêm một thanh nữa cầm nơi tay. Địch Vân thấy nàng đã mang kiếm lại còn lấy thừa ra một thanh thì ngạc nhiên hỏi:

- Lấy chi nhiều vậy?

Thích Phương kéo tay chàng vừa đi vừa nói:

- Lúc này cha không có mang kiếm!

Bọn đệ tử Vạn gia mặt mày ai nấy đều nặng như chì đứng vây quanh thư phòng. Địch Vân cùng Thích Phương đứng xa hơn một chút. Cả mười người đồng nín thở nghe tiếng cãi vã trong thư phòng.

Tiếng Vạn Chấn Sơn nặng nề vang lên:

"Tam sư đệ, rõ ràng chính ngươi đã hại chết sư phụ!"

"Lão đại! Ngươi nói cái gì vậy? Chớ có ngậm máu phun người! Ngươi nói ai hại chết sư phụ?"

Lúc này dường như Thích Trường Phát đã nổi cơn thịnh nộ nên giọng nói cũng bị biến dạng đi, biến thành khản đục.

Lại nghe Vạn Chấn Sơn nói:

"Thì quyển "Liên Thành quyết" chính ngươi lấy chứ ai!"

"Ta không biết liên nhân liên quý gì cả! Lão đại, ngươi muốn vu oan cho ta cũng không dễ như vậy đâu!"

"Hừ, lúc này đồ đệ ngươi thi triển mấy chiêu kiếm pháp đó nếu không phải là Liên Thành kiếm pháp thì còn là gì nữa?"

"Tại hần thông minh tự chế ra mấy chiêu kiếm pháp đó chứ ta đâu có dạy cho hần! Lúc trước ngươi bảo Bốc Thản đến mời ta, không phải hần đã từng nói ngươi luyện thành "Liên Thành kiếm pháp" là gì?"

Bên ngoài ai nấy đều đổ dồn mục quang về phía Bốc Thản. Bốc Thản nghe nói vậy thì nhả mặt cúi đầu nhìn xuống, chứng tỏ lời của Thích Trường Phát không sai.

Nhưng liền đó đã nghe Vạn Chấn Sơn cười lớn nói:

"Tất nhiên là ta đã bảo hần nói như vậy! Nếu không thì để gì mời được ngươi tới đây? Ngươi nói ngươi không biết gì đến Liên Thành kiếm pháp thì

tại sao nghe nói tới mấy tiếng "Liên Thành kiếm pháp" lại lập tức chạy tới đây?"

"Ha ha ha! Vạn Chấn Sơn, thì ra ngươi cũng ghê gớm thật, ngươi đã dụ được ta tới Kinh Châu!"

"Không nói nhiều nữa, ngươi giao cho ta rồi tới đập đầu tạ tội trước mộ sư phụ."

"Hừ, tại sao lại phải giao cho ngươi chứ?"

"Ta là lão đại, ta phải giữ nó!"

Lại nghe Thích Trường Phát im lặng một lát rồi nói:

"Thôi được! Ta giao nó cho ngươi!"

Chúng đệ tử bên ngoài nghe Thích Trường Phát nói câu này thì đồng giạt mình. Dịch Vân và Thích Phương chỉ mong sao đất nứt ra để hai người có thể chui ngay xuống tránh ánh mắt của bọn đệ tử Vạn gia đang nhìn mình. Thích Phương vừa hổ thẹn lại vừa uất ức, không ngờ phụ thân mình lại có thể làm chuyện đồi bại và sỉ nhục như vậy.

Ngay lúc đó bỗng nghe Vạn Chấn Sơn rú lên một tiếng thảm thiết. Vạn Khuê kinh hoàng hét lên:

- Cha! Cha!

Đồng thời nhảy phắt tới phóng cước đá bung cửa thư phòng nhảy vào bên trong. Mọi người cũng chạy ào vào trong, chỉ thấy Vạn Chấn Sơn nằm ngửa dưới đất, một lưỡi trủy thủ cắm giữa ngực lão, song mục trợn trừng, thần thái trông rất ghê rợn, chứng tỏ trước lúc chết lão phần hận đến cực điểm.

Thích Phương cũng kêu thét lên:

- Cha!

Toàn thân run bắn, cơ hồ ngã quỵ xuống, phải dựa vào người Dịch Vân mới đứng vững được.

Lỗ Khôn đứng phắt dậy, nghiêng răng quát:

- Mau truy bắt hung thủ!

Nói xong cùng với Chu Kỳ, Tôn Quân... nhảy qua cửa sổ để ngỏ đuổi theo Thích Trường Phát.

Thích Phương thấy cảnh tượng này thì hét lớn một tiếng, lão đảo ngã vào người Dịch Vân. Dịch Vân lúc này cũng không biết phải làm sao trước biến cố đột ngột mà lại vô cùng khùng khiếp này.

Bỗng một tia sáng lóe lên trong đầu, chàng hạ giọng nói nhỏ:

- Sư muội, chúng ta cũng đi đi!

Thích Phương chưa kịp đáp thì đã nghe tiếng Bốc Thản vang lên phía sau lưng:

- Hai người không được đi đâu hết! Hai người là tông phạm, phải ở đây chờ khi bắt được hung thủ rồi giải lên quan luôn thể!

Hai người quay lại thì thấy Bốc Thản cầm kiếm chỉ ngay hậu tâm Thích Phương. Dịch Vân nổi giận định mắng lại, nhưng nghĩ sư phụ mình đã giết chết sư huynh, tội tình này không phải nhỏ nên đành im lặng để mặc cho người ta xử trí.

Bốc Thản cười lạnh nói:

- Hai người tạm thời trở về phòng chờ đợi. Chừng bắt được hung thủ rồi tính tiếp.

Dịch Vân trầm giọng nói:

- Việc này đầu đuôi gốc ngọn đều do ta mà ra, không liên quan gì tới sư muội, các người muốn chém muốn giết gì thì cứ ta mà làm!

Bốc Thản giơ chân đạp vào người Dịch Vân một cái, cười lạnh nói:

- Đi! Đây không phải là lúc người chứng tỏ là anh hùng hảo hán!

Lúc này khắp nơi đâu đâu cũng vang lên tiếng hô hoán truy bắt hung thủ. Ngoài đường cũng nghe tiếng keng vang rền, báo động truy bắt hung thủ giết người. Dịch Vân vừa giận vừa nhục, nghiêng chặt răng đi về phòng mình.

Thích Phương vừa đi vừa khóc, nói:

- Đại sư ca! Bây giờ chúng ta phải làm sao đây?

Dịch Vân áp ứng đáp:

- Ta... ta... cũng không biết phải làm sao...

Thích Phương khóc nói:

- Cha ơi! Cha đi đâu rồi? Sao cha bỏ chúng con lại đây...

Địch Vân đang ngồi ở trong phòng, lúc này cách lúc Vạn Chấn Sơn bị giết chừng hai canh giờ. Chàng ngồi lặng trước bàn, song mục vô thần nhìn chăm chăm vào chiếc nến chỉ còn một nửa, lòng rối như tơ vò, chẳng nghĩ ra được điều gì cho rõ ràng, đầu óc cứ mơ mơ hồ hồ.

Lúc này các tốp đi truy bắt Thích Trường Phát đều đã quay về mà không đem lại chút đầu mối nào. Bên ngoài tiếng bàn luận ồn ào:

"Hung thủ đã trốn ra ngoài thành rồi! Đuổi không kịp."

"Ngày mai sẽ đi Hồ Nam, bất luận thế nào cũng phải bắt cho kỳ được hung thủ báo thù cho sư phụ!"

"Chỉ sợ lão bị người khác giết chết, mối thù của sư phụ coi như vô phương báo trả."

"Hừ! Dù có phải đuổi đến tận chân trời góc biển cũng phải bắt cho được lão tặc phân thân muôn đoạn để rửa hận."

"Ngày mai sẽ phát anh hùng thiếp, thông tri với toàn thể giang hồ, hành động vô sỉ của lão tặc để anh hùng thiên hạ đứng ra chủ trì công đạo."

"Còn tên cầu tặc Địch Vân với con a đầu Thích Phương thì sao? Hay là cứ giết quách cho xong chuyện!"

"Không được, phải chờ ngày mai Huyện thái gia tới khám nghiệm tử thi, giải chúng lên huyện rồi tính nữa."

Những lời nghị luận xôn xao của bọn đệ tử Vạn gia rồi cũng lắng xuống. Địch Vân vẫn ngồi bất động bên bàn, đầu óc nghĩ ngợi mông lung. Hay là tới kêu tiểu sư muội trốn đi một mình? Mà không được, nàng tuổi còn nhỏ dại, một mình lưu lạc giang hồ ai sẽ chăm sóc nàng? Vậy thì đến kêu nàng rồi cùng bỏ trốn? Cũng không được! Mọi tội lỗi này do chính mình gây ra, nếu mình không sinh sự với bọn Vạn Khuê thì đâu xảy ra chuyện học lén kiếm pháp khiến cho Vạn Chấn Sơn nghi kỵ sư phụ ăn cắp kiếm phổ. Sư phụ là một người thật thà hiền hậu, có khi nào lại làm chuyện dối bại như vậy? Nhưng chuyện sư phụ giết người là có thật, bây giờ cho rằng mình có nhận hết tội lỗi, nói ra ba chiêu kiếm pháp kia chính là lão ăn mày dạy cho mình thì liệu có ai tin? Mà cho rằng mọi người có tin đi nữa thì liệu có tác dụng gì? Người chết cũng đã chết rồi, ác danh của sư phụ đã truyền ra ngoài, sợ rằng có lấy nước

Trường Giang cũng khó mà rửa cho sạch. Không! Dù cho mọi người có không tin thì ta cũng nhất định nói ra tất cả, nói kiếm pháp là do ta học lên của người ngoài, sư phụ vì bị bức quá mới phải làm như vậy! Sư phụ là người tốt! Phải rồi, ta phải ở lại để bảo vệ thanh danh cho sư phụ! Ta sẽ chịu tội thay cho sư phụ!

Đang lúc tâm tư chằng rối loạn bỗng nghe có tiếng động lạ vang lên trên nóc nhà, ngẩng đầu nhìn lên thì thấy một bóng đen lướt qua. Thiếu chút nữa thì Dịch Vân đã kêu lên "sư phụ". Nhưng nhìn kỹ lại thì người này vừa cao vừa gầy, chắc chắn không phải là sư phụ chàng. Tiếp đó lại có một bóng đen khác tay cầm đao tuốt trần nhảy theo.

Dịch Vân nhú mày nghĩ thầm:

"Mấy người này không lẽ đi tìm sư phụ?"

Ngay lúc đó bỗng nghe có tiếng nữ nhân kêu thét lên. Dịch Vân kinh hãi đứng phắt dậy, nhảy qua cửa sổ ra ngoài. Ý nghĩ đầu tiên đến với chàng là hai bóng đen kia đang làm điều gì đó bất lợi cho sư muội. Tiếp đó lại nghe tiếng nữ nhân kêu cứu:

- Cứu mạng! Cứu mạng!

Giọng nói này có vẻ không giống của Thích Phương, nhưng Dịch Vân lúc này đâu còn tâm trí nào để phân biệt nữa, cứ nhắm chùng hướng có tiếng kêu cứu chạy tới. Vừa chạy tới gian phòng phía đông, thấy bên trong có ánh đèn, cánh cửa hãy còn lay động. Dịch Vân đưa mắt nhìn vào trong thấy một nữ nhân bị trói tay chân nằm trên giường, hai hắc y hán tử, có vẻ như là hai bóng người mà chàng thấy khi nãy đang đứng bên giường đưa tay vuốt má nữ nhân trên giường. Dịch Vân nhận thấy nữ nhân này không phải là Thích Phương thì thở phào nhẹ nhõm, nhưng nhìn thần thái nữ nhân mặt lộ vẻ khiếp hãi, giãy giụa một cách tuyệt vọng trước hai tên gian tặc thì không khỏi chạnh lòng.

Dịch Vân tuy đang lâm vào cảnh hoạn nạn, lại đang ở trong Vạn gia, nhưng bản tánh hào hiệp không cho phép chàng làm ngơ trước một việc như vậy. Quát lớn một tiếng, tuốt kiếm nhảy vào nhằm lưng một tên hán tử chém tới.

Gã hán tử quay phắt lại, cử đao gạt kiếm, xong kêu lên:

- Lã huynh đệ! Đi thôi!

Gã hán tử kia hừ lạnh một tiếng, nói:

- Kể như Vạn Chấn Sơn may mắn! Hôm sau sẽ quay lại báo cừ.

Địch Vân thấy hai tên gian tặc định đánh bài chuồn thì nổi giận quát lớn:

- ác tặc, chạy đi đâu cho thoát!

Hai gã hán tử thấy Địch Vân hung hãn như vậy thì đồng quát lớn một tiếng, song song hươu đao công tới. Địch Vân thấy thế đao mãnh liệt thì không dám khinh địch, vội tràn sang một bên tránh né. Gã hán tử phóng cước đá chiếc bàn lật nhào, ngọn nến văng xuống đất tắt ngấm, trong phòng lập tức tối đen như mực. Chỉ nghe vù vù hai tiếng, chừng như hai gã hán tử đã phóng ra ngoài tẩu thoát. Trời đã tối, khinh công Địch Vân lại chẳng lấy gì làm cao minh cho lắm, hơn nữa bản thân chàng cũng không thông thuộc đường đi lối lại trong Vạn gia nên không dám khinh suất đuổi theo. Chỉ nghĩ thầm, một trong hai tên có một người họ Lã, mười phần chắc chín là đồng đảng của Lã Thông đến để báo cừ. Nhưng chúng lại không biết Vạn sư bá đã chết.

Xảy nghe nữ nhân kêu lớn:

- Ôi đau chết đi được! Giữa ngực ta có một lưỡi đao! Mau tới đây rút ra cho ta đi!

Địch Vân nghe nói kinh hãi hỏi:

- Bọn gian tặc đâm trúng ngươi sao?

Nữ nhân rên rỉ:

- ừ, chúng đâm trúng ta!

Địch Vân nhú mày nói:

- Để ta đốt đèn lên coi cho rõ.

Nữ nhân bỗng kêu thét lên:

- Mau! Ngươi mau lại đây!

Địch Vân nghe nữ nhân kêu lên thảng thốt như vậy thì giật mình chạy lại, hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Bất ngờ nữ nhân ôm chầm lấy chàng rồi kêu lớn:

- Cứu mạng! Cứu mạng!

Tiếng kêu còn lớn hơn tiếng kêu khi nãy.

Nỗi kinh hãi của Dịch Vân lúc này không bút nào tả xiết. Rõ ràng nữ nhân vừa mới bị trói chặt tay chân, sao bây giờ lại rảnh tay mà ôm mình? Dịch Vân vội đẩy mạnh nữ nhân ra, nhưng đối phương ôm quá chặt nhất thời không sao vùng thoát ra được.

Ngay lúc đó, bên ngoài có tiếng chân rầm rập, có tiếng hỏi lớn:

- Chuyện gì? Chuyện gì vậy?

Nữ nhân một mặt ôm cứng Dịch Vân, một mặt kêu lớn:

- Gian tặc! Gian tặc định làm nhục ta!

Ngay lúc đó từ ngoài cửa có người xông vào, ánh đuốc sáng rực như ban ngày.

Dịch Vân càng lúc càng kinh hoàng, lắp bắp nói không ra tiếng:

- Người... người nói cái gì vậy?

Vừa nói vừa cố vùng ra. Nữ nhân cố sức ôm chặt, miệng kêu:

- Đừng! Đừng động vào ta!

Ngay lúc đó, mũi kiếm lạnh toát đã kề vào cổ Dịch Vân, chàng vừa định ngẩng đầu lên phân bua thì bàn tay phải đau nhói lên một cái, cúi đầu nhìn xuống thì thấy bàn tay máu chảy đầm đìa, năm ngón tay đã bị cắt đứt rơi xuống đất. Dịch Vân thiếu chút nữa thì ngất đi, đôi mắt hoảng loạn nhìn lên, thấy Ngô Khảm tay cầm thanh kiếm vấy máu đang đứng bên cạnh.

Dịch Vân điên cuồng gầm lên một tiếng, phóng cước đá về phía Ngô Khảm thì ở phía sau có người kích một quyền trúng hậu tâm chàng. Dịch Vân mất đà té nhào lên mình nữ nhân. Nữ nhân lại kêu lên:

- Cứu! Cứu mạng!

Giọng Lỗ Khôn lạnh lùng vang lên:

- Trói tên gian tặc này lại!

Dịch Vân tuy đầu óc đơn giản, nhưng lúc này chàng cũng đã hiểu ra mình đã lọt vào bẫy rập của đối phương. Chàng gầm lên một tiếng, lật người dậy, định lao vào quyết một trận sống chết với chúng, chợt nhìn thấy gương mặt trắng nhợt của Thích Phương đang nhìn mình.

Địch Vân nghe như có một tảng băng chạy dài trong xương sống, ý thức phản kháng lập tức tiêu tan hết. Thần sắc Thích Phương vừa bi thương, vừa phần nộ lại vừa khinh bỉ. Địch Vân đau đớn kêu lên:

- Sư muội!

Thích Phương nước mắt lưng tròng, cũng đau đớn không kém, kêu lên:

- Tại sao? Tại sao ngươi lại làm như vậy?

Địch Vân ấp úng mãi, trăm ngàn lời biện hộ muốn nói mà lại chẳng nói nên lời. Thích Phương quay mặt đi òa khóc nức nở, nói:

- Ta... Ta chết quách đi cho xong...

Nhưng nàng chợt nhìn thấy bàn tay chàng bị đứt lìa bê bết máu thì đau lòng không cầm được, vội xé vạt áo đến gần băng bó cho chàng. Gương mặt của nàng lúc này trắng nhợt, không chút huyết sắc.

Lỗ Khôn trầm giọng hỏi:

- Tiểu sư nương! Tên tiểu tặc này dám vô lễ với người. Bọn tôi sẽ cắt cổ hắn tạ tội với sư nương.

Thì ra nữ nhân này là tiểu thiếp của Vạn Chấn Sơn. Lúc này ả cũng ôm mặt khóc nức nở nói:

- Hắn tới đây nói nhiều lời xằng bậy, nói sư phụ các người đã chết rồi, bảo ta hãy đi theo hắn. Hắn còn nói phụ thân của Thích cô nương là kẻ sát nhân, hắn không muốn ở lại đây để bị liên lụy. Hắn... Hắn còn nói đã lấy được rất nhiều vàng bạc, đi theo hắn cả đời cũng ăn không hết.

Địch Vân thần sắc tán loạn, chỉ biết lảm bảm nói:

- Láo... Láo hết...

Chu Kỳ bỗng kêu lên:

- Đi! Đi lục soát phòng của hắn!

Cả bọn kẻ lôi người đẩy, bước thấp bước cao trở về phòng của Địch Vân. Thích Phương thần thờ lè bước đi phía sau.

Vạn Khuê dịu giọng nói:

- Chư vị sư huynh đệ chớ có làm khó dễ Dịch sư huynh! Việc gì cũng phải làm cho rõ ràng, đừng để người tốt phải chịu oan uổng.

Chu Kỳ nổi giận nói:

- Còn gì mà chưa rõ ràng nữa? Rõ như ban ngày rồi còn gì? Tên tiểu tặc này mà là người tốt cái con mẹ gì!

Vạn Khuê tỏ vẻ không hài lòng nói:

- Ta thấy Dịch sư huynh không phải là người như các vị nghĩ đâu.

Chu Kỳ hừ lạnh nói:

- Việc vừa rồi ai ai cũng nhìn thấy, chẳng lẽ lại còn giả hay sao?

Vạn Khuê lắc đầu nói:

- Chắc là Dịch sư huynh say rượu nên nhất thời hồ đồ mà thôi.

Chỉ trong một ngày mà xảy ra bao nhiêu chuyện động trời, Thích Phương đầu óc rối bời, chẳng còn suy nghĩ được điều gì cho đến đầu đến đũa nữa. Nghe Vạn Khuê có ý biện hộ cho Dịch Vân thì cảm kích vô cùng, giọng lí nhí nói:

- Vạn sư ca, đại sư ca của muội không phải là hạng người như vậy đâu!

Vạn Khuê gật đầu nói:

- Thì ta đã nói rồi mà. Chẳng qua Dịch sư huynh nhất thời say rượu làm càn vậy thôi chứ chuyện ăn cắp vàng bạc quyết không thể có được.

Lúc này mọi người đã vào đến phòng Dịch Vân. Thảm Thành đưa mắt nhìn quanh một lúc rồi cúi xuống gầm giường lôi ra một bọc lớn nặng trĩu, lúc lôi ra còn nghe tiếng kim loại chạm nhau leng keng. Dịch Vân nãy giờ nghe Vạn Khuê nói vẫn còn bám víu chút hy vọng rằng mình chẳng hề làm cái việc lấy cắp ấy, chắc rằng chúng sẽ chẳng tìm thấy gì. Nhưng thấy Thảm Thành lôi chiếc bọc ra thì kinh ngạc ngẩn người.

Lại thấy Thảm Thành dốc ngược chiếc túi, bên trong toàn là những đồ dùng bằng bạc bị đập bẹp lại, thì ra chính là chén nĩa dùng trong bàn tiệc ban chiều. Nhìn thấy những thứ này Thích Phương kêu thét lên một tiếng, suýt chút nữa ngất đi, phải đưa tay vịn cạnh bàn mới khỏi ngã.

Vạn Khuê đến gần an ủi:

- Thích sư muội, xin chớ kinh hoàng, chúng ta sẽ từ từ nghĩ cách.

Phùng Thản bước tới lật nệm giường lên, lại thêm hai bọc nữa, Thẩm Thành và Phùng Thản mỗi người một bọc mở ra, một bên toàn là những nén bạc lớn, mỗi nén nặng đúng mười lạng, bên kia lại là những thứ trang sức bằng châu ngọc. Tất cả gom lại thành một đồng lớn trên bàn.

Đến nước này thì Thích Phương chẳng còn gì để mà hoài nghi nữa, vừa oán hận vừa nhục nhã, chỉ muốn tự tuyệt cho khỏi phải mang nhục với chúng đệ tử Vạn gia. Dịch Vân vốn là một đứa trẻ mồ côi được Thích Trường Phát mang về nuôi nấng từ thuở nhỏ, hai người cùng lớn lên dưới một mái nhà. Tuy không ai nói ra, nhưng đều ngầm hiểu là mai này hai người sẽ nên duyên nên phận. Nào ngờ gặp lúc nguy nan chàng lại định bỏ trốn với một nữ nhân khác. Nội một việc như vậy đã là đáng tội, đã vậy lại còn ăn cắp vàng bạc châu báu của người, đề tiện hơn, lấy cắp cả những thứ chén bát bằng bạc!

Lỗ Khôn hừ lạnh quát:

- Xú tặc tử! Tang chứng vật chứng đầy đủ cả, ngươi còn gì để nói nữa không?

Dứt lời giơ tay tát một cái như trời giáng lên mặt Dịch Vân. Hai tay Dịch Vân đã bị Bốc Thản cùng Tôn Quân nắm chặt, chàng cố vùng vẫy để thoát ra nhưng vô ích. Lỗ Khôn hừ lạnh một tiếng, nói:

- Còn muốn chống cự?

Dứt lời lại một quyền trúng giữa ngực Dịch Vân.

Thích Phương tuy hận Dịch Vân đến nỗi có thể giết chết chàng ngay tức khắc, nhưng thấy người khác đánh chàng lại không chịu nổi, kêu lên:

- Đừng đánh! Đừng đánh nữa mà! Chuyện đâu còn có đó...

Chu Kỳ cười lạnh nói:

- Cứ dân cho nó một trận sống dở chết dở rồi giải lên quan cũng chưa muộn.

Vừa nói vừa vung quyền đánh tới. Dịch Vân hai tay bị nắm chặt, chỉ còn cách đứng yên chịu trận, một quyền vừa rồi làm lục phủ ngũ tạng lộn ngược cả lên, há miệng phun ra mấy ngụm máu tươi.

Phùng Thản xách kiếm tiến tới, nói:

- Chặt luôn cánh tay trái hấn đi coi hấn còn dám làm chuyện đòi bại nữa thôi!

Nói xong gơ kiếm định chặt. Thích Phương hét lên một tiếng, sắp ngất đi. Vạn Khuê vội gơ tay đỡ lấy người nàng, ngăn Phùng Thản lại, nói:

- Thôi! Như vậy đủ rồi, đừng làm khó dễ Dịch sư huynh nữa, cứ để quan trên phân xử.

Phùng Thản nghe nói từ từ thu kiếm lại. Thích Phương thở dài, hai hàng lệ chảy dài trên đôi má nhợt nhạt, nàng đưa mắt nhìn Vạn Khuê, lòng tràn ngập cảm kích.

"Năm, sáu, bảy... mười lăm... hai mươi..."

Tiếng đếm cứ đều đều, mỗi một tiếng đếm là một trượng rơi xuống lưng Dịch Vân làm da thịt toi bời, máu ra ướt đầm, thấm ướt vụn vải và da thịt bị đánh rách toạc ra. Tất cả hòa thành một chất dịch bầy nhầy như bùn nhão đọng trên lưng Dịch Vân, lát sau lại chảy dài sang hai bên, đọng thành vũng bên dưới người chàng.

Khổ hình cố nhiên là đau, nhưng chẳng nhằm gì so với nỗi đau trong lòng chàng. Thế là hết! Sư phụ thì lỡ tay giết người trốn biệt, còn lại người thân duy nhất là nàng, vậy mà cả nàng cũng không tin mình, cả nàng cũng cho rằng mình là gian tặc. Càng nghĩ càng uất ức, Dịch Vân hét lớn một tiếng rồi ngất đi.

Không biết đã trải qua bao lâu, Dịch Vân mơ mơ màng màng tỉnh dậy trong ngực thất. Nói là tỉnh dậy kỳ thực chàng vẫn ở trong tình trạng nửa tỉnh nửa mê, chưa có ý niệm gì về tình hình hiện tại của mình. Lại qua một khoảng thời gian nữa, cũng không biết là bao lâu, chàng cảm thấy bàn tay phải mình đau đớn khôn tả, dần dà cảm giác đau lan dần lên lưng, hông, đùi lan tỏa toàn thân. Từng thớ thịt trong người chàng không có chỗ nào là không cảm thấy đau đớn. Dịch Vân cố lật úp người xuống để vết thương khỏi bị đè ở bên dưới, nhưng vừa cựa người thì hai vai bỗng đau như bị xé toạc khỏi thân, Dịch Vân rên lên một tiếng rồi lại ngất đi.

Lần thứ hai tỉnh dậy, cái chàng cảm nhận được đầu tiên vẫn là cảm giác đau đớn và nghe cả tiếng rên của mình. Dịch Vân cảm thấy khó hiểu, không biết vì lẽ gì mà đầu vai lại đau khủng khiếp như vậy? Chàng chỉ cảm thấy một nỗi sợ hãi mơ hồ, chàng không dám cúi đầu nhìn xuống, không lẽ cả hai vai

đã bị chặt rời ra rồi? Qua một lúc lâu, chàng bỗng nghe thấy tiếng kim thiết chạm nhau phát ra tiếng kêu khe khẽ, cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy hai sợi xích sắt nằm dọc hai bên thân hình. Dịch Vân hơi giật mình đưa mắt nhìn sang bên cạnh, bất giác toàn thân run bắn.

Thân hình run rẩy làm chàng đau đến suýt ngất đi lần nữa. Thì ra hai sợi xích sắt xuyên thủng xương tỳ bà nơi bả vai chàng, hai sợi xích này được hàn dính liền với vòng khóa tay và vòng khóa chân.

Xuyên thủng xương tỳ bà!

Chàng từng nghe sư phụ kể đây là cách mà quan phủ dùng để đối phó với bọn giang hồ ác tặc. Cho dù người có võ công cao siêu đến đâu, một khi xương tỳ bà bị xuyên thủng cũng trở thành phế nhân. Nghĩ tới đây chàng đau đớn nói thầm:

"Tại sao lại dùng đến cách này với ta? Không lẽ họ không tra xét mà một mực tin lời bọn chúng cho rằng ta là đại ác tặc? Nếu đúng vậy thì thật là oan uổng! Oan uổng!"

Nhớ lại lúc ở trên công đường của quan huyện, chàng đã thực tình kể lại những việc đã qua. Nhưng tiểu thiếp Vạn Chấn Sơn, Đào Hồng, cứ khẳng khẳng cho chàng có gian ý, dụ dỗ ả trốn đi không được lại giở trò cưỡng dâm. Hơn nữa bọn đệ tử Vạn gia ai ai cũng chính mắt nhìn thấy chàng ôm cứng Đào Hồng. Chưa hết, lại còn các tang vật lấy được ở dưới giường trong phòng chàng nữa. Thật là Dịch Vân dù có trăm miệng cũng khó bẽ mà chống lại trước những chứng cứ rành rành như vậy.

Chàng còn nhớ như in huyện quan có nét mặt rất thanh tú, giọng nói hiền hòa, chàng hy vọng huyện quan sẽ tra xét kỹ càng trả lại sự thanh bạch cho chàng, nhất định là như vậy. Chàng là người tốt, người tốt thì trời sẽ không phụ. Chỉ có điều, bàn tay phải chàng đã bị chặt đứt làm sao mà luyện kiếm được?

Càng nghĩ càng uất ức, bất kể đau đớn, chàng đứng dậy kêu lớn:

- Oan uổng! Oan uổng!

Nhưng hai chân chàng vô lực, lại té nhào trở xuống. Dịch Vân không cam chịu, vừa té xuống đã bò dậy hét:

- Ta không phạm tội! Oan uổng! Oan uổng!

Trong góc lao phòng bỗng có một giọng nói lạnh lùng vang lên:

- Xuyên thủng cả xương tỳ bà, võ công coi như bị phế hết! Hừ, lần này coi bộ xuất vốn khá lớn đấy!

Địch Vân chẳng thèm để ý coi người nói là ai, thậm chí cũng không cần biết những lời của người này có ý gì. Chỉ nhìn ra ngoài kêu lớn:

- Oan uổng! Oan uổng!

Một tên ngục tốt từ bên ngoài đi vào quát:

- Người làm gì mà la lối om sòm vậy? Có mau câm miệng lại không?

Địch Vân kêu lên:

- Oan uổng! Ta muốn gặp tri huyện lão gia cầu xin người minh xét! Oan uổng! Oan uổng!

Tên ngục tốt thấy Địch Vân chẳng những không im mồm ngược lại còn kêu lớn thì chỉ cười lạnh quay đi. Chẳng bao lâu sau hắn quay lại, tay bưng một thùng nước tiểu, tạt lên người Địch Vân.

Nước tiểu có muối, thấm vào các vết thương đau đớn thật không thể chịu đựng nổi. Địch Vân hét lớn một tiếng rồi lại ngất đi.

Từ hôm đó trở đi Địch Vân bị sốt cao, đầu óc mê sảng. Trong cơn mê, chàng hết gọi sư phụ tới gọi sư muội. Liên tục ba ngày như vậy, không lúc nào đầu óc chàng tỉnh táo, ngục tốt đưa cơm tới chàng chẳng động tới một hạt.

Ngày thứ tư, cơn sốt đã giảm bớt. Chỗ các vết thương giờ đã tê dại, đau thì vẫn đau có điều không còn khó chịu như trước nữa. Địch Vân vừa tỉnh dậy nhớ tới nỗi oan ức của mình thì lại kêu lên:

- Oan uổng! Oan uổng!

Nhưng giờ thì tiếng kêu của chàng chỉ còn là tiếng rên rỉ.

Địch Vân ngồi nhồm dậy, đưa mắt nhìn quanh. Lao phòng là một gian thạch thất khoảng hai trượng vuông, tường được lát bằng những viên đá to, nền cũng được lát bằng đá, phía trước có một hàng chấn song sắt thanh nào thanh nấy to bằng cánh tay trẻ con. Ở cuối phòng có một thùng chứa phân và nước tiểu, lúc nào cũng bốc mùi nồng nặc.

Địch Vân từ từ quay đầu lại, ở góc phía tây một đôi mắt như mắt ưng đang chăm chăm nhìn chàng. Đôi mắt chẳng chút thân thiện, Địch Vân rùng

mình, chàng không ngờ trong lao phòng lại còn có một nhân vật đáng sợ như vậy. Len lén đưa mắt nhìn người nọ một lần nữa, chỉ thấy đó là một hán tử râu tóc rậm rạp rồi bởi dài đến quá vai, quần áo rách nát, trông gã giống hệt một người rừng. Hai vai gã cũng bị hai sợi xích sắt xuyên qua, tình hình trông giống hệt như chàng.

Sau một thoáng giật mình, Dịch Vân cảm thấy được an ủi phần nào, ít ra thì trong thiên hạ cũng còn có kẻ không may như mình. Nhưng liền đó chàng lại nghĩ, tên này trông đáng mạo dữ dằn như vậy chắc đúng là một tên ác tặc đại gian đại ác chứ không phải là người tốt bị oan ức như mình. Hắn gieo ác nhân, hắn phải gặt ác quả, còn ta mới thật là oan uổng. Nghĩ tới đây, bất giác lại rơi lệ.

Chàng bị giải lên quan, bị khảo tra đánh đập, nhưng chàng một mực cắn răng chịu đựng, còn bây giờ thì không chịu được phải rơi lệ, thậm chí còn khóc thét thành tiếng.

Gã đại hán cười lạnh nói:

- Giả bộ giống lắm! Ngày trước ngươi làm nghề đóng kịch hả?

Dịch Vân chẳng thèm để ý tới giọng nói đầy vẻ khiêu khích của gã đại hán, vừa khóc vừa kêu oan. Bỗng nghe có tiếng bước chân, tên ngục tốt xách một thùng nước tiểu xăm xăm đi tới. Dịch Vân dù có kiên cường đến mấy cũng chẳng dám chống đối, vội vàng hạ thấp giọng, tiếng khóc cũng im dần. Tên ngục tốt ngoẹo cổ nhìn chàng một lúc rồi nói:

- Tiểu tử! Có người tới thăm ngươi đó!

Dịch Vân vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ hỏi:

- Ai... ai vậy?

Tên ngục tốt không đáp quay người đi ra. Lát sau nghe có tiếng mở khóa, lại có tiếng bước chân vang lên đi về phía này, tiếng bước chân của ba người.

Dịch Vân mừng rỡ chống tay định đứng dậy, nhưng hai chân bủn rủn vô lực, đành dựa người vào tường để ngồi thẳng lên. Chàng vừa cử động các vết thương khắp người lại đau đớn thêm, đặc biệt là nơi vai. Tiếng bước chân mỗi lúc một gần, Dịch Vân mừng đến quên cả đau đớn, nhồm người dậy kêu lên:

- Sư phụ, sư muội!

Tiếng bước chân của ba người, một là của ngục tốt, hai người còn lại nếu không phải là sư phụ và sư muội thì còn là ai nữa? Chàng đâu còn thân nhân nào khác!

Bóng người đã hiện ra trước mắt, Dịch Vân kêu lên:

- Sư ...

Tiếng "phụ" chưa kịp thốt lên đã bị nuốt ngược vào trong, miệng chàng há hốc không kịp ngậm lại, hai mắt trân trối nhìn ba người đang đến gần. Thì ra đi đầu là tên ngục tốt, kế đó là một thanh niên ăn mặc hoa lệ chính là Vạn Khuê, sau cùng là Thích Phương.

Thích Phương vừa nhìn thấy Dịch Vân thì vội chạy vụt tới, hai tay bám lấy chân song sắt kêu lên thảng thốt:

- Sư ca! Sư ca!

Dịch Vân nhìn thấy Thích Phương hai mắt sưng đỏ, nhưng mình lại mặc một bộ áo váy gấm hoa, không còn mặc bộ áo vải mới lúc ở nhà ra đi nữa thì lòng đau như cắt. Cố giữ giọng bình tĩnh, hỏi:

- Sư phụ sao rồi? Có tin tức gì của người không?

Thích Phương lắc đầu, hai hàng lệ chảy dài xuống má. Dịch Vân cố nén một tiếng thở dài, hỏi:

- Thế còn sư muội? Hiện muội ở đâu?

Thích Phương vừa lau mắt vừa thút thút nói:

- Muội đâu biết đi đâu, đành ở lại nhà Vạn sư bá...

Dịch Vân nghiêng răng quát:

- Đó là chỗ hại người! Không thể lưu lại ở đó được. Muội mau dọn ra ngoài mà ở!

Thích Phương cúi thấp đầu, nói:

- Muội trong mình không có tiền bạc chi cả. Hơn nữa Vạn sư huynh cũng rất tốt. Mấy hôm rày ngày nào cũng lên huyện đường, tốn nhiều tiền để lo cho sư ca được sớm ra ngoài.

Càng nghe Dịch Vân càng nổi nóng, lớn tiếng quát:

- Ta có phạm tội đâu mà cần hấn phải lo? Vài bữa nữa tri huyện lão gia xét thấy ta vô tội thì sẽ thả ta ra. Để hấn tốn tiền như vậy mai này chúng ta lấy gì trả lại cho hấn?

Thích Phương bỗng òa khóc nói:

- Tại sao... tại sao sư ca lại làm như vậy chứ? Tại sao lại muốn bỏ mặc tiểu muội?

Địch Vân lặng người, chàng bỗng hiểu ra rằng đến giờ này nàng vẫn cứ tin rằng chàng đã làm những việc ấy, tin những lời của Đào Hồng, tin những thứ vàng bạc kia là do chàng lấy cắp! Cả đời chàng coi Thích Phương như thần như trời, chưa từng làm việc gì lỗi đạo đối với nàng. Vậy mà khi vừa gặp nạn nàng đã không chịu phân biệt trắng đen, dễ dàng rơi vào chiếc bẫy của thầy trò Vạn gia.

Trong thoáng chốc, tự trong thâm tâm chàng trôi dạt một nỗi thất vọng, đau đớn đến cùng cực, mọi hy vọng sống đều đã tan biến. Trăm ngàn lời muốn nói mà không nói được lời nào, chàng như biến thành người câm. Chàng cố sức mở miệng ra để nói một lời gì đó, nhưng càng cố gắng thì càng không nói được lời nào, miệng mở ra, gân cổ nổi lên, mặt đỏ lựng. Vô ích, không một âm thanh nào thốt ra được, kể cả một tiếng thét.

Thích Phương nhìn thấy thần thái chàng trông dễ sợ như vậy thì kinh hãi không dám nhìn, vội quay đầu nhìn ra nơi khác.

Địch Vân làm đủ mọi cách vẫn không sao nói được thành tiếng, xảy thấy Thích Phương quay đầu đi thì đau đớn than thầm: "Nàng ghét ta, nàng hận ta. Nàng hận ta vừa gặp hoạn nạn đã bỏ nàng trốn đi cùng một nữ nhân khác, hận ta biến thành tên tặc tử xấu xa, hận ta là một tên đồ đệ vong ân bội nghĩa sư môn gặp nạn lại cao chạy xa bay! Sư muội! Sư muội ơi! Nàng đã không tin ta, đã căm ghét ta, vậy thì nàng còn đến thăm ta làm chi?" Chàng từ từ quay đầu nhìn vào tường, cố tránh nhìn vào mắt Thích Phương.

Thích Phương quay lại, lau nước mắt nói:

- Sư ca! Việc đã qua rồi thì không nên nhắc lại nữa. Chỉ mong sao... mong sao sớm có tin tức của cha. Vạn sư huynh đang... đang cố gắng bảo lãnh sư ca ra ngoài...

Địch Vân muốn thốt lên: "Ta không cần hấn bảo lãnh." Lại muốn nói: "Muội đừng ở trong nhà hấn nữa." nhưng đôi môi chỉ mấp máy giật giật mà

không nói được tiếng nào. Toàn thân chàng run rẩy đến sợi xích sắt cũng khua lên loảng xoảng.

Xả nghe tiếng tên ngục tốt hối thúc:

- Thôi đủ rồi! Tử ngục này chỉ giam toàn là tử tội trọng phạm, vốn chẳng cho người ngoài vào thăm viếng, nếu để bề trên biết được cả chúng ta cũng phải mất mạng chứ chẳng chơi. Cô nương à, tên này cho dù có còn sống mà ra khỏi ngục thì cũng thành phế nhân. Thôi thì liệu mà quên hẳn cho sớm, ở ngoài tìm mối khác mà chung hưởng hạnh phúc.

Nói xong hắn lại đưa mắt nhìn Vạn Khuê cười cười.

Thích Phương nhìn tên ngục tốt van xin:

- Đại thúc, xin chờ một lát, tiểu nữ còn mấy lời muốn nói với chàng.

Xong quay vào lao phòng, thò tay nín áo Dịch Vân dịu giọng nói:

- Sư ca, xin hãy yên lòng. Muội sẽ cầu xin Vạn sư huynh cứu sư ca ra ngoài sau đó chúng ta cùng nhau đi tìm cha.

Vừa nói vừa đưa chiếc giỏ tre vào trong, tiếp:

- Trong này có một ít lapis lazuli, trứng chín, còn có hai lạng bạc sư ca giữ lấy dùng khi cần. Ngày mai muội sẽ lại vào thăm sư ca.

Tên ngục tốt không chờ được nữa, lớn tiếng găt gỏng:

- Cô nương, người còn không chịu đi ra ta sẽ không khách sáo nữa đâu!

Đến lúc này Vạn Khuê mới lên tiếng:

- Dịch sư huynh, xin hãy yên tâm, tiểu đệ nhất định tận lực cầu xin huyện thái gia định án sư huynh sao cho càng nhẹ càng tốt.

Tên ngục tốt cứ hối thúc luôn miệng, Thích Phương miễn cưỡng đứng dậy, miễn cưỡng đi ra. Cứ mỗi bước đi lại quay đầu nhìn Dịch Vân một cái. Nhưng Dịch Vân thủy chung vẫn nhìn vào tường, toàn thân bất động như một pho tượng đá.

Song mục Dịch Vân chỉ nhìn thấy bức tường đá lở lĩm, chàng rất muốn quay ra nhìn Thích Phương một lần nữa nhưng người lại cứng đờ, muốn gọi một tiếng sư muội mà quai hàm cứng ngắt thốt không nên lời. Chàng chỉ nghe tiếng bước chân ba người mỗi lúc một xa, nghe tiếng xích sắt khóa cửa loảng xoảng, nghe tiếng bước chân của tên ngục tốt quay lại một mình. Dịch

Vân lại thở dài nghĩ: "Nàng nói ngày mai sẽ lại đến. Ôi phải chờ cả một ngày dài dằng dặc mới được gặp lại nàng."

Giờ thì Dịch Vân mới cử động được, chàng giơ tay đến bên chiếc giỏ định lấy thức ăn. Bỗng một cánh tay lông lá lùm xùm thò tới giật phắt chiếc giỏ đi. Chính là gã đồng lao hung ác! Gã thậm chí chẳng thèm nhìn đến Dịch Vân, cứ lấy thịt trong giỏ ra ăn ngồm ngoàm.

Dịch Vân nổi giận quát:

- Những thứ đó là của ta!

Dịch Vân đột ngột có thể nói lại được như thường khiến bản thân chàng cũng không khỏi ngạc nhiên. Vừa nói vừa tiến tới định giật lại giỏ thức ăn. Gã đại hán chẳng nói chẳng rằng chỉ giơ tay đẩy một cái, Dịch Vân lão đảo té văng bình vào tường. Cái ngã làm chàng đau điếng, nhưng đồng thời chàng cũng thấm thía cái gọi là "phế nhân" mà gã ngục tốt vừa nói khi nãy.

Ngày hôm sau Thích Phương không đến thăm chàng như đã nói. Cả ngày hôm sau nữa cũng không đến. Ngày hôm sau nữa vẫn không thấy nàng đến.

Dịch Vân ngày nào cũng ngồi trông ra ngoài, dỏng tai lắng nghe tiếng bước chân, lắng nghe xem có giọng nói nữ nhân nào không. Nhưng bao nhiêu ngày trông chờ là từng ấy ngày chàng thất vọng. Cứ như vậy đã mười ngày trôi qua, Dịch Vân cơ hồ phát điên lên. Chàng kêu gào, chàng khóc lóc vang động cả lao phòng, nhưng Thích Phương vẫn không đến, có chăng là những thùng nước tiểu mà tên ngục tốt dội lên người chàng và những trận đòn tàn nhẫn của tên đồng lao hung ác.

Lại qua chừng nửa tháng, Dịch Vân đã bình tĩnh trở lại, chàng biến thành một người trầm lặng, có khi nhiều ngày liền chẳng nói lấy một lời. Vào một đêm trăng sáng, bỗng có bốn tên ngục tốt tay cầm đao sáng loáng tiến vào lao phòng, áp giải tên đại hán đi ra.

Dịch Vân nghĩ thầm:

"Chắc là giải đi hành quyết. Vậy càng hay, từ nay khỏi phải chịu những trận đòn vô cớ của hần."

Đêm đó trong lúc chàng đang mơ màng ngủ xảy nghe tiếng xích sắt loảng xoảng, bốn tên ngục tốt áp giải tên ác đồ trở về lao phòng. Dịch Vân hé mắt

nhìn ra, chỉ thấy tên ác đồ toàn thân đầm máu, xem chừng bị tra khảo bằng roi da.

Tên ác đồ ngã vật xuống nền đá hôn mê bất tỉnh. Dịch Vân chờ cho bốn tên ngục tốt đi khỏi mới đến gần, mượn ánh trăng rọi vào xem xét thương thế của tên bạn tù. Toàn thân hắn từ đầu mặt đến mình mẩy tay chân lằn roi ngang dọc mà vết roi nào cũng hằn sâu, máu tươi không ngừng rỉ ra. Ngày thường chàng bị hành hạ vô cùng khổ sở, nhưng thấy hắn bị tra khảo dã man như vậy cũng mềm lòng, vội đi lấy nước cho hắn uống.

Gã đại hán dần dần hồi tỉnh mở mắt ra, thấy Dịch Vân đang ngồi gần đưa ánh mắt đồng cảm nhìn mình thì bất thần vung xích sắt đập tới tấp lên đầu lên mình Dịch Vân.

Dịch Vân tuy bị xích sắt xuyên thủng xương tỳ bà, võ công bị phế hết nhưng phản xạ vẫn còn. Thấy gã ác đồ bất thần nổi cơn điên động thủ thì thất kinh lùi xa ra tránh né. Nào ngờ gã ác đồ cũng bị xích sắt xuyên thủng xương tỳ bà, lại còn bị hành hạ đến dờ sống dờ chết mà sức lực vẫn còn rất mạnh. Gã đứng phắt dậy phóng cước đá Dịch Vân văng vào tường đánh bình một tiếng khiến chàng suýt ngất đi.

Dịch Vân kinh hãi buột miệng mắng:

- Đồ điên!

Gã ác đồ cất tiếng cười như điên cuồng, quát:

- Khổ nhục kế của ngươi làm sao che mắt được lão gia! Khôn hồn thì chó có giỏ trò với ta!

Dịch Vân cười nhạt nói:

- Bản thân ngươi còn bị người ta hành hạ chết đi sống lại. Mạng ngươi có đáng giá gì mà người ta phải giỏ trò này trò nọ với ngươi?

Gã ác đồ nháy mắt tới, lại một cước như trời giáng đá vào hông Dịch Vân, gầm giọng quát:

- Ta thấy ngươi còn nhỏ tuổi chưa làm điều ác gì nhiều, chẳng qua ngươi chỉ làm theo lệnh của chúng mà thôi, nếu không ta đã đập chết ngươi rồi!

Dịch Vân vừa đau vừa tức. Nghĩ mình vô cớ bị tai ương phải lâm cảnh tội tù đã là bất hạnh, nay lại bị giam chung với tên tử tù điên khùng này để bị hành hạ thêm thật đúng là càng thêm bất hạnh.

Từ đó, cứ gặp dịp trăng tròn thì lại có người tới áp giải gã ác đồ đi tra khảo, mỗi lần trở về lao phòng thì toàn thân bầm dập, máu me bê bết. Dịch Vân giờ đã biết khôn, mặc cho gã trông thảm hại đến thế nào cũng chẳng thèm nhìn đến. Nhưng nào ngờ, chẳng nhìn đến gã cũng không yên thân, tất cả uất ức của gã đều được lấy lại vốn bằng cách hành hạ Dịch Vân. Vừa đánh chàng gã vừa quát mắng:

"Mẹ nó! Cho ngươi nằm ở đây đến mười năm, lão tử cũng không mắc lừa ngươi!"

"Chúng nó đánh tổ tông ngươi, tổ tông ngươi lại đánh ngươi!"

"Cứ chơi cái trò này thử coi ai lời ai lỗ cho biết!"

Cứ làm như tại vì Dịch Vân mà hắn bị đòn không bằng.

Kể từ đó cứ mỗi độ trăng tròn Dịch Vân lại thấy rầu rĩ, vì biết gã ác đồ sắp bị đưa đi tra khảo cũng có nghĩa là chàng lại sắp bị hành hạ. Quả nhiên tháng nào cũng vậy cứ đúng ngày rằm, gã ác đồ lại bị đưa đi tra khảo, trở về thì y như rằng Dịch Vân lại bị gã dân một trận, vừa đấm đá vừa chửi bới. Cũng may mà Dịch Vân còn trẻ, sức lực dồi dào nên mỗi tháng mỗi bị đòn mà vẫn chịu đựng được.

Có lúc Dịch Vân cũng lấy làm kỳ. Hắn cũng bị xuyên thủng xương tỳ bà như mình nhưng tại sao công lực hắn có vẻ như chẳng bị suy yếu chút nào. Những lúc thấy hắn vui vui, Dịch Vân đánh bạo đem chuyện ấy ra hỏi. Gã ác đồ chẳng những không trả lời mà lại còn nổi điên đánh chàng một trận nên thân.

Thấm thoát mà đã mấy tháng trôi qua, Đông qua Xuân hết, thời gian đã gần một năm qua đi. Dịch Vân đã quen dần với tình trạng của mình, cả nỗi đau tâm hồn lẫn nỗi đau thể xác đều trở nên tê dại. Những ngày này, để tránh những trận đòn oan uổng từ phía gã ác đồ, Dịch Vân thậm chí chẳng dám nhìn thẳng vào mặt hắn. Chỉ cần không nói chuyện, không tiếp xúc gì với hắn thì trừ những đêm trăng tròn, còn thì gã cũng chẳng đánh đập chàng nữa.

Một buổi sáng, khi tỉnh giấc Dịch Vân bỗng nghe có tiếng chim én riu rít bên ngoài, chàng chợt nhớ ngày xưa thường cùng Thích Phương xem cảnh chim én xây tổ, bất giác lòng lại xót xa vô ngần. Chàng nhìn về phía có tiếng chim én kêu, thấy đôi chim én bay lướt qua cửa sổ căn lầu ở trên cao. Thường ngày, những lúc buồn chẳng có việc gì làm chàng thường nhìn lên cửa sổ căn

lầu ấy. Cũng chẳng biết chủ nhân căn lầu ấy là ai, chỉ thấy cửa sổ đóng kín suốt ngày, nhưng trên bệ cửa sổ lúc nào cũng có một chậu hoa tươi bất kể xuân hạ thu đông. Lúc này trên bệ cửa sổ chưng một chậu hoa Mạt lợi (hoa Lài).

Địch Vân đang suy nghĩ vẩn vơ bỗng nghe gã đại hán khẽ thở dài. Gần năm trở lại đây nếu gã không chửi bới la mắng thì là tiếng cười điên dại, còn không nữa thì im lặng cau có. Đây là lần đầu tiên gã thở dài, tiếng thở dài nghe đầy thương cảm. Địch Vân không kềm được lòng mình, len lén quay đầu nhìn lại, chỉ thấy bên khố miệng gã đại hán thoáng hiện một nụ cười, nét hung hãn thường ngày biến mất, song mục gã chăm chăm nhìn chậu hoa Lài trên cao. Địch Vân sợ gã bất thần nhìn lại thấy mình đang quan sát gã thì e rằng lại sinh chuyện nên vội quay đầu đi không dám nhìn gã nữa.

Từ ngày phát hiện ra điều bí mật này, sáng nào Địch Vân cũng len quan sát gã đại hán, y như rằng thấy gã đang chăm chú quan sát chậu hoa bày trên cửa sổ, những lúc đó thấy gương mặt gã thật hiền hòa, thậm chí còn mỉm cười nữa. Mùa xuân thì Mạt lợi, Mai quế; mùa hạ thì Đinh hương, Phụng tiên. Trong nửa năm ấy Địch Vân và gã đại hán nói với nhau chừng mười câu. Thậm chí những trận đánh vào đêm trăng tròn cũng một người đánh trong im lặng, một người chịu đòn trong im lặng. Địch Vân đã sớm nhận ra một điều, nếu chàng tránh né tiếp xúc với gã, không nói chuyện với gã thì cơn thịnh nộ giảm đi rất nhiều và đánh cũng nhẹ tay hơn nhiều. Có điều Địch Vân thỉnh thoảng lại nghĩ: "Tình hình này mà kéo dài vài năm nữa không khéo mình trở thành người câm thật."

Gã đại hán này tuy ngang tàng lúc điên lúc tỉnh nhưng ở chung với gã cũng có chỗ hay. Bọn ngục tốt tên nào tên nấy đều rất sợ gã, có khi còn bị gã mắng hay đánh bừa đầu sút trán nữa. Gặp những lúc đó, bọn ngục tốt cắt cơm gã thì gã lại giật cơm Địch Vân mà ăn. Cũng có khi bọn ngục tốt cắt cơm của cả hai thì gã nhin đói luôn mấy ngày cũng chẳng hề hấn gì.

Vào đêm rằm tháng mười một năm ấy, gã đại hán sau một trận bị tra khảo trở về bỗng phát sốt cao. Trong cơn mê sảng gã thường kêu lên hai tiếng dường như là "song hoa" hay "thương hoa" gì đó. Lúc đầu Địch Vân không thèm để ý, nhưng đến trưa hôm sau lại nghe gã vừa rên vừa kêu lên giọng đứt đoạn:

- Nước... cho nước... ta khát...

Địch Vân vừa tội nghiệp gã nhưng vừa sợ đến gần không khéo rồi lại bị đòn oan. Nhưng gã kêu mấy lượt, cuối cùng Địch Vân không chịu được đi rót

cho gã chén nước. Kề chén nước bên miệng cho gã uống Dịch Vân vừa chuẩn bị tinh thần, hễ thấy gã vung xích sắt lên là bỏ chạy ra xa. May mà không có chuyện gì xảy ra, gã uống nước xong liền ngủ thiếp đi.

Đêm ấy bốn tên ngục tốt lại xách đao vào áp giải gã đi nữa. Lần này trở lại tiếng rên của gã đại hán đứt đoạn, trông chừng gã tắt thở tới nơi. Lúc bỏ đi một tên ngục tốt hừ lạnh nói:

- Hắn vẫn không chịu nói thì ngày mai lại đánh nữa coi hắn ngoan cố đến bao giờ!

Tên khác gật đầu nói:

- Nhân lúc thần trí hắn chưa tỉnh hẳn, cố gắng bức hắn nói ra, có điều phải cẩn thận để hắn đi gặp Diêm Vương thì không hay đâu.

Dịch Vân ở chung với tên bạn tù này đã lâu, dù thường ngày bị gã hành hạ đủ điều nhưng thấy gã bị hành hạ đến chết thì thật chẳng đành lòng. Đêm ấy chàng lấy nước cho gã uống bốn năm lần, lần cuối cùng gã hơi tỉnh lại đôi chút, gã nhìn Dịch Vân khẽ gật đầu tỏ ý cảm tạ. Từ ngày vào ngục đến giờ, đây là lần đầu tiên gã bạn tù bày tỏ thiện ý với chàng bất giác Dịch Vân cảm thấy an ủi vô cùng, ít ra thì cũng phải thế chứ, con người phải có nhân tính, đâu thể cứ mãi hành hạ nhau được.

Đêm đó bốn tên ngục tốt lại đến, Dịch Vân thấy chúng lại đưa gã đại hán đi, theo nhận định của chàng nếu bị tra khảo một lần nữa có thể gã sẽ chết. Một cảm giác kỳ lạ tràn dâng trong tâm khảm, bất giác chàng đứng phắt dậy chắn ngang cửa ngục quát lớn:

- Không được vào!

Tên ngục tốt hơi bất ngờ, nhưng liền đó gã phá lên cười ha hả, nói:

- Thân ngươi còn lo chưa xong lo cho hắn làm gì! Thôi tránh ra đi.

Vừa nói vừa giơ tay đẩy chàng tránh ra. Dịch Vân bất thần chụp tay tên ngục tốt đưa lên miệng cắn. Hai hàm răng cắn ngập vào thịt thiếu chút nữa rớt cả miếng thịt, tên ngục tốt đau đớn hét lên một tiếng buông đao nhảy ngược ra ngoài. Dịch Vân chỉ chờ có vậy, buông tên ngục tốt lượm thanh đao cầm nơi tay đứng chắn trước cửa ngục bảo vệ gã đại hán.

Bọn ngục tốt quát tháo ầm ĩ, một tên nói:

- Tên tiểu tặc muốn làm phản! Giết hắn đi!

Ba tên ngục tốt còn lại hươu đao nhằm Dịch Vân chém tới.

Dịch Vân tuy mất hết công lực nhưng đã có đao cầm nơi tay nào có sợ chi mấy tên tiểu tốt này. Dùng đao thay kiếm thi triển một chiêu "Đại mẫu ca diêm thất, Trường nga lộ dục viên" (chiêu thức này thực ra phải gọi là "Đại mạc cô yên trực, Trường giang lạc nhật viên"), đơn đao khoa lên một vòng rồi bất thần chém xéo xuống một đường, chém trúng đùi một tên ngục tốt. Thật ra thì chiêu thức này cũng chẳng cao minh gì lắm, hơn nữa lúc này Dịch Vân đã mất hết công lực nên chiêu thức đánh ra càng tầm thường. Nhưng vì bọn ngục tốt một là khinh địch, hai nữa bọn này cũng chỉ là hạng tiểu tốt trong nha phủ nên mới dễ dàng bị bại dưới tay Dịch Vân như vậy.

Bọn ngục tốt thấy Dịch Vân như lên cơn điên làm liều, không muốn đem chén kiêu đối chén sành nên chẳng tên nào dám liều lĩnh xông vào nữa. Cả ba tên chỉ đứng xa xa mắng nhiếc một hồi. Dịch Vân cứ giả đui giả điếc cầm đao đứng chặn nơi cửa lao phòng. Còn bốn tên ngục tốt cũng chẳng đi gọi viện binh đứng ở ngoài mắng một lúc rồi bỏ đi.

Từ hôm đó và bốn ngày tiếp sau bọn ngục tốt không mang cơm tới, cũng chẳng cho nước uống. Đến ngày thứ năm thì Dịch Vân khát đến không thể chịu đựng được nữa, gã đại hán cũng phát điên lên vì khát. Bỗng gã khều Dịch Vân nói nhỏ:

- Người giả bộ đòi chém chết ta, bọn cầu tặc ấy tất phải đem cơm nước tới.

Dịch Vân không hiểu ý của gã đại hán, nhưng nghĩ lại thử một chút cũng chẳng hại gì. Nghĩ xong liền quát lớn:

- Chúng không mang cơm nước tới ta cứ giết gã điên này trước rồi tính nữa.

Quả nhiên lời dọa của chàng đã có hiệu lực. Tên ngục tốt nghe quát lật dật chạy vào, nói:

- Người mà động tới một sợi lông của hân ta mang người ra xử lăng trì!

Miệng thì nói vậy nhưng hân cũng mang một bình nước và một thau cơm hầm tới. Dịch Vân dứt cơm cho gã đại hán ăn xong, liền đem thắc mắc của mình ra hỏi:

- Cứ mỗi tháng chúng lại đánh đập tra khảo người nhưng lại sợ người bị giết là nghĩa làm sao?

Gã đại hán nghe hỏi bỗng trợn tròn mắt gầm lên:

- Người tưởng người làm bộ như vậy là đã đủ để gạt ta sao?

Dứt lời cầm chiếc bát uống nước giáng lên đầu Dịch Vân một cái, chiếc bát bể nát, đầu Dịch Vân cũng phún máu tươi. Dịch Vân kinh hãi lui ra lắc đầu nghĩ thầm:

"Hắn lại nổi cơn điên rồi!"

Từ hôm đó trở về sau cứ mỗi đêm rằm bọn ngục tốt cũng đem gã đại hán đi tra khảo nhưng khi trở về gã không đánh Dịch Vân nữa. Hai người vẫn không nói chuyện với nhau, hễ Dịch Vân có ý định lân la đến gần thì gã đại hán lập tức nổi cơn điên và lại một trận đòn giáng xuống. Gã đại hán suốt ngày lăm lè nửa điên nửa tỉnh, duy chỉ có mỗi buổi sáng, lúc ngắm chậu hoa đặt bên cửa sổ trên cao là gã trông tỉnh táo, hiền hòa mà thôi.

Ngày tháng cứ thế mà trôi qua, đến mùa xuân năm thứ tư thì Dịch Vân đã hoàn toàn mất hết hy vọng ra khỏi ngục. Chỉ có trong giấc mộng, thỉnh thoảng chàng cũng gặp lại sư phụ và sư muội. Lâu dần hình ảnh của sư phụ cũng nhạt nhòa, chỉ có hình ảnh của sư muội là không sao dứt ra khỏi tâm trí chàng. Hình bóng đó chẳng những không phai nhạt đi mà thậm chí còn mỗi ngày một đậm nét hơn trong đầu chàng.

Chàng đã không còn dám mơ đến việc có ngày được cùng nàng sum họp, nhưng ngày ngày chàng vẫn không quên thầm khấn nguyện ơn trên phù hộ cho nàng được luôn mạnh khỏe và mỗi ngày mỗi đến thăm chàng. Được như vậy, dù có phải chịu những trận đòn tàn nhẫn của gã đại hán điên khùng này chàng cũng cam tâm.

Nhưng Thích Phương vẫn không đến.

Một ngày, có người đến thăm chàng. Đó là một thanh niên tuấn tú, y phục sang trọng, gã nhìn chàng cười cười nói:

- Dịch sư huynh, có còn nhận ra tiểu đệ không? Thẩm Thành đây mà!

Cách biệt mấy năm Thẩm Thành trông khác hẳn, ngày trước hắn chỉ là một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi, mặt non choẹt, vậy mà giờ đây đã là một thanh niên cao lớn, lại còn để ria mép nữa chứ! Suýt chút nữa Dịch Vân đã không nhận ra hắn.

Địch Vân thấy hấn chỉ đến một mình thì trống ngực đập thình thình, chạy ra bám lấy chân song sắt hỏi nhanh:

- Sư muội của ta đâu?

Thẩm Thành đưa một chiếc giỏ tre vào, cười nói:

- Đây là quà của tam sư tẩu ta gửi cho người, tam sư tẩu trong ngày đại hỷ vẫn không quên người xưa, sai ta đem hai con gà, bốn cái móng heo với chục bánh cưới cho người.

Địch Vân hoang mang hỏi lại:

- Tam sư tẩu nào? Mà ngày đại hỷ gì chứ?

Thẩm Thành cười ha hả nói:

- Tam sư tẩu hả, chính là Thích cô nương đó. Hôm nay là ngày tam sư ca ta cùng Thích cô nương bái đường thành thân. Thích cô nương bảo ta mang thịt thà bánh trái cho người, như vậy kể ra cũng chí tình chí nghĩa rồi còn gì?

Địch Vân choáng váng, chàng bám chặt song sắt để khỏi ngã, gào lên:

- Người nói láo! Sư muội ta không bao giờ... chịu lấy Vạn Khuê!

Thẩm Thành cười nhẹ nói:

- Ân sư ta bị sư phụ người đâm cho một đao may mà chỉ bị thương, sau khi dưỡng thương xong, sư phụ ta bỏ qua mọi chuyện, chấp nhận cho Thích công nương làm dâu nhà họ Vạn. Ha! Ha! Ha! Bảo đảm năm tới sẽ cho ra đời một nhóc con! Ha ha ha...

Thẩm Thành càng lớn càng tỏ ra giảo hoạt, giọng nói bình thản, lưu loát nhưng lại chứa đầy gai nhọn.

Hai tai Địch Vân lùng bùng, chàng cơ hồ không nghe nổi giọng nói của chính mình:

- Thế còn sư phụ ta?

- Sư phụ người à? Ai mà biết được. Lão tưởng mình đã giết người không cao chạy xa bay còn chờ gì nữa?

Lát sau hình như nghe Thẩm Thành nói:

- Tam sư tẩu dạn người cứ yên tâm mà ở trong này. Chờ có với tam sư ca ta dăm ba đứa con rồi vào thăm người luôn thể.

Địch Vân phát cuồng quát:

- Câm ngay! Đồ cầu tặc!

Chàng xách chiếc giỏ ném mạnh ra ngoài, bánh thịt văng tung tóe ra ngoài, Địch Vân nhìn thấy rõ ràng trên chiếc bánh cưỡi in tám chữ đỏ chót viết rằng: "Vạn Thích liên nhân, Bách niên hảo hợp".

Địch Vân muốn không tin lời Thảm Thành nhưng mọi thứ đều rõ như ban ngày thế không tin sao được? Chàng còn mơ mơ hồ hồ nghe Thảm Thành nói:

- Tam sư tẩu còn thấy tiếc vì trong ngày đại hỷ này mà người không được đến uống chén rượu mừng...

Địch Vân bất thần đưa tay ra ngoài chụp cổ Thảm Thành, Thảm Thành thất kinh định tránh né, nhưng lúc này đây chẳng biết sức lực ở đâu mà Địch Vân bỗng hóa thành con mãnh hổ phát cuồng, xuất thủ vừa nhanh vừa mạnh. Thảm Thành vừa kêu vừa giãy giụa nhưng cổ đã bị bóp chặt, mặt hắc đỏ tím lại, hai mắt lồi ra.

Bọn ngục tốt nghe tiếng kêu vội chạy tới, xúm nhau gỡ tay Địch Vân ra mới cứu được gã khỏi bị Địch Vân bóp chết.

Địch Vân ngồi phịch xuống đất, câm lặng và bất động như một pho tượng. Thảm Thành lùi thối ra về, bọn ngục tốt cười hi hí lượm bánh thịt mang đi. Hai mắt Địch Vân mở trừng trừng nhưng chẳng thấy gì cả.

Canh ba đêm đó, chàng xé áo thành từng sợi từng sợi nhỏ, se thành một sợi dây dài, thắt một cái thòng lọng, cột vào song sắt. Mọi việc xong xuôi đầu đó mới đưa đầu vào thòng lọng.

Chàng không cảm thấy buồn cũng không thấy sợ, thậm chí không cảm thấy cả căm hận. Nhân thế giờ đã không còn ý nghĩa gì đối với chàng nữa, đây là cách nhanh nhất gọn gàng nhất để chàng sớm được giải thoát khỏi mọi phiền não và khổ ải. Thòng lọng càng lúc càng thắt chặt, mặt chàng nóng ran, nặng nề, lồng ngực muốn nổ tung lên, nhưng chỉ một thoáng sau chàng chẳng còn hay biết gì nữa.

Nhưng cuối cùng chàng lại phục hồi tri giác, có vẻ như một bàn tay to lớn đang ấn ấn lên ngực chàng. Cứ sau mỗi lần ấn xuống buông ra, một luồng

không khí mát lạnh tràn vào ngực chàng. Tình hình này kéo dài không biết trong bao lâu, cuối cùng chàng hoàn toàn tỉnh táo mở mắt ra.

Trước mắt chàng là một bộ mặt râu ria tóc tai rậm rạp, chính là gã đại hán bạn tù của chàng. Gã đang nhìn chàng mỉm cười.

Địch Vân tức giận nghĩ thầm:

"Người lúc nào cũng kiếm chuyện gây sự với ta. Ngay cả việc ta muốn chết mà người cũng ngăn cản."

Địch Vân muốn ngồi dậy mắng cho hán một trận nhưng tay chân hoàn toàn vô lực, ngay cả một cử động nhỏ cũng không dễ dàng chút nào. Nào ngờ gã đại hán bỗng tươi cười giọng hòa hoãn nói:

- Người đã đoạn khí gần nửa canh giờ rồi, nếu không có độc môn công phu của ta thì chỉ có thần tiên mới cứu nổi người.

Địch Vân nổi giận nói:

- Ai cần người cứu ta?

Gã đại hán tỏ ra vô cùng đắc ý nói:

- Ta không cho người chết thì người không thể chết được!

Gã đại hán nhìn Địch Vân cười một lát rồi kề sát tai chàng nói:

- Môn công phu của ta gọi là "Thần chiếu công", người đã nghe nói tới bao giờ chưa.

Địch Vân vẫn còn đang giận hờn lạnh nói:

- Ta không biết thần chiếu công gì cả, chỉ biết người bị bệnh thần kinh mà thôi.

Kể ra thì thật lạ, lần này Địch Vân nói chuyện với gã chẳng chút khách sáo nhưng gã lại không hề nổi giận, thậm chí còn cất tiếng hát nho nhỏ nữa! Vừa hát gã vừa xoa bóp vùng ngực cho Địch Vân. Lát sau gã lại hạ giọng nói:

- Kể ra thì mạng người cũng lớn, công phu "Thần chiếu công" này ta luyện đã mười hai năm rồi, và cũng chỉ mới luyện thành cách đây có hai tháng. Nếu cách đây hai tháng người tự tận ta cũng không thể cứu được người.

Địch Vân nhớ lại việc xảy ra với mình thấy chỉ có chết thì mới giải thoát khỏi mọi khổ não, nhưng cái gã điên này lại quyết ngăn cản thì nổi giận nói:

- Không biết kiếp trước ta đã tạo nên nghiệp chướng gì mà kiếp này lại gặp phải người.

Gã đại hán vẫn không giận, chỉ mỉm cười nói:

- Ngày hôm nay ta rất vui. Tiểu huynh đệ, mấy năm nay ta đã trách lầm người. Đinh Điển này xin tạ lỗi với người.

Dứt lời gã quỳ xuống dập đầu xuống đất nghe bình bình mấy tiếng.

Địch Vân thở dài than:

- Đúng là điên. Điên thật rồi!

Nói xong nằm quay mặt vào trong tường. Bỗng nhớ lại hình như lúc nãy gã tự xưng là Đinh Điển, nghĩ lại mấy năm nay hai người ở cùng một lao phòng nhưng mình chưa biết tên gã. Tính hiếu kỳ nổi dậy, chàng vội quay ra hỏi:

- Người tên gì?

- Ta họ Đinh, chữ Đinh trong Thiên can, tên là Điển, chữ Điển trong bảo điển. Cũng bởi ta quá đa nghi, nên trước nay cứ ngỡ người là người xấu. Mấy năm nay tính đa nghi của ta đã hại người khổ sở trăm bề, thật có lỗi với người anh em quá.

Địch Vân thấy gã ăn nói đâu ra đó, không có vẻ gì điên khùng cả thì ngạc nhiên nói:

- Vậy ra người không hề điên.

Đinh Điển im lặng một lúc lâu, thần thái ảo não nói:

- Thật ra có điên hay không cũng khó nói lắm. Ta chỉ mong cho lòng được thanh thản, nhưng người ngoài nhìn vào thấy ta có nhiều điểm khác thường, nói là điên cũng đúng, nói là tỉnh cũng không sai.

Lát sau gã lại an ủi Địch Vân:

- Địch huynh đệ, những oan ức của người mười phần ta cũng đoán được tám chín. Người ta đã bạc tình bạc nghĩa như vậy thì người việc gì phải đau khổ vì họ chứ? Đại trượng phu lo gì không kiếm được vợ? Mai này kiếm một

thê tử hơn gấp mười lần sư muội của người ta nghĩ cũng không phải là chuyện quá khó.

Địch Vân nghe mấy lời này, những oan ức đè nén trong tâm khảm mấy năm nay bỗng chốc vỡ ra, trào lên cổ họng, trào lên khóe mắt. Chàng gục đầu vào lòng Đinh Điển khóc tức tưởi.

Đinh Điển ôm lấy hai vai chàng, khẽ vuốt lên mái tóc dài rối bời của chàng.

Sau mấy ngày, tinh thần Địch Vân đã hoàn toàn bình thản. Chàng cùng Đinh Điển thăm thì cười nói. Đinh Điển kể cho chàng nghe những câu chuyện về giang hồ để giúp chàng giải muộn. Nhưng khi bọn ngục tốt mang cơm nước tới Đinh Điển vẫn la hét mắng mỏ Địch Vân làm như tình hình vẫn như trước.

Từ một người bị bạn tù hành hạ đến dờ sống dờ chết, bỗng chốc biến thành hai hảo hữu. Nếu không có việc Thích Phương và Vạn Khuê thành thân như con độc xà âm thầm cắn xé tâm can chàng thì đây đúng là chuỗi ngày vui sướng thật sự của Địch Vân.

Có hôm Địch Vân hỏi Đinh Điển tại sao trước kia cho rằng chàng là người xấu, rồi sau đó bỗng dưng nhận ra chân tướng?

Đinh Điển giải thích:

- Nếu người là người xấu thì không bao giờ treo cổ tự sát. Ta chờ người chết thật sự rồi mới dùng công phu "Thần chiếu công" giải cứu. Điều đó chứng tỏ người tự sát là thật chứ không phải giả, không phải dùng khổ nhục kế để gạt ta.

Địch Vân ngạc nhiên hỏi:

- Đinh đại ca nghi ngờ tiểu đệ làm khổ nhục kế ư? Nhưng vì cái gì?

Đinh Điển chỉ mỉm cười không đáp.

Lần sau Địch Vân lại đem việc này ra hỏi nữa, nhưng Đinh Điển vẫn chỉ cười cười không đáp. Thấy Đinh Điển không muốn nói, chàng cũng không hỏi thêm nữa.

Vào một đêm Đinh Điển bỗng kể tai Địch Vân nói nhỏ:

- Công phu "Thần chiếu công" của ta có thể nói là đệ nhất thần công thiên hạ vô địch. Bắt đầu từ hôm nay ta sẽ đem khẩu quyết truyền thụ cho người.

Địch Vân lắc đầu nói:

- Đệ không học đâu.

Đinh Điển lấy là lạ hỏi:

- Người luyện võ nghe nói tới tuyệt thế công phu đều mê như điên, tại sao người có được cơ duyên này lại không chịu học?

Địch Vân thở dài đáp:

- Tình trạng hai huynh đệ ta đang sống dở chết dở ở đây, không biết đến ngày nào mới ra khỏi ngục tù, võ công cao siêu đến mấy cũng vô dụng mà thôi.

Đinh Điển mỉm cười nói:

- Muốn ra khỏi ngục thì có khó khăn gì! Người chú tâm mà học, đừng để công phu tuyệt thế này phải thất truyền.

Địch Vân vốn cố chấp, ngay cả ý nghĩ tự tử cũng chưa dứt khỏi tâm trí, nên mặc cho Đinh Điển nói thế nào cũng chẳng chịu học. Đinh Điển vừa giận vừa tức cười, ai đời có người truyền thụ tuyệt thế võ công lại chẳng chịu học. Nhưng tức thì tức mà vẫn không làm gì được.

Lại qua vài ngày thì tới ngày rằm. Địch Vân thầm lo cho Đinh Điển, Đinh Điển cũng đoán được tâm tình của chàng, dịu giọng nói:

- Địch huynh đệ, mỗi tháng tới ngày rằm là ta phải chịu một trận đòn, đó là việc không thể tránh khỏi. Khi trở về ta vẫn phải đánh người để che mặt bọn ngục tốt, không được để chúng biết hai ta hòa hảo với nhau. Nếu chúng biết được thì bất lợi lớn cho người đó.

Địch Vân không hiểu hỏi lại:

- Nhưng tại sao lại như vậy chứ?

Đinh Điển thở dài đáp:

- Chúng mà biết hai ta trở thành hảo hữu, chúng sẽ không từ bất kỳ thủ đoạn nào để bắt ép người thăm dò ta một việc. Những độc hình của chúng người không chịu đựng nổi đâu. Ta đánh người là để tránh cho người khỏi phải chịu đau đớn thêm.

Địch Vân gật đầu nói:

- Việc đó nếu đã cơ mật như vậy thì Đinh đại ca chớ nói cho tiểu đệ biết, lỡ tiểu đệ không giữ được mình thì thật đáng xấu hổ. Đinh đại ca, tiểu đệ chẳng qua chỉ là một người nhà quê không hiểu sự đời, nếu vì tiểu đệ mà hư đại sự của đại ca thì đệ có chết cũng không chuộc được tội.

Đinh Điển trầm ngâm nói:

- Chúng nó giam ngươi vào cùng lao phòng với ta, lúc đầu ta cứ tưởng chúng phái ngươi tới đây dùng khổ nhục kế để qua mắt ta, sau đó sẽ lấy lòng ta hầu moi tin tức của ta. Bởi vậy ta rất ghét ngươi luôn kiếm chuyện để hành hạ ngươi. Giờ thì ta biết ngươi không phải là nội gián của chúng nhưng chúng giam ngươi chung với ta ba bốn năm nay không chịu thả ra rõ ràng chúng vẫn có ý đồ dùng ngươi để lấy lòng ta. Chỉ cần ta thích ngươi thì sớm muộn gì cũng sẽ đem điều cơ mật kia nói ra, chừng đó chúng sẽ dùng những cực hình khủng khiếp nhất để đối phó ngươi. Ngươi là một người thật thà, đối phó ngươi dễ dàng hơn đối phó ta nhiều. Ngươi chỉ là tội phạm của tri huyện nhưng lại bị giam trong lao của tri phủ cũng chính vì lẽ này.

Thấm thoát lại đến ngày rằm, canh hai đêm đó lại có bốn tên ngục tốt đến dẫn Đinh Điển ra đi. Dịch Vân đứng ngồi không yên chờ Đinh Điển trở về. Mãi đến canh tư mới thấy Đinh Điển toàn thân bầm dập trở về lao phòng. Chờ bốn tên ngục tốt đi khỏi Đinh Điển mới tỏ vẻ nghiêm trọng nói:

- Dịch huynh đệ, thật không may cho ta, ta đã bị cừu nhân nhận ra. Tình hình sắp tới đây sẽ còn rắc rối hơn nữa.

Dịch Vân lo lắng hỏi:

- Cụ thể thế nào?

Đinh Điển thở dài nói:

- Đêm nay có bốn tên thích khách đến hành thích tri phủ, ta thấy lão khó lòng thoát nạn nên ra tay giải cứu, khổ nỗi tay chân ta vướng víu hành động bất tiện nên đã để một tên chạy thoát. Tin ta bị giam ở đây một khi truyền ra ngoài tất sẽ có nhiều cao thủ tìm đến gây sự.

Dịch Vân càng nghe càng lấy làm kỳ, hỏi tới:

- Đinh đại ca, lão tri phủ này mỗi tháng mỗi tra khảo đại ca tàn nhẫn như vậy để lão chết sớm ngày nào tốt ngày đó tại sao lại còn cứu mạng lão? Còn tên thích khách trốn thoát kia là ai?

Đinh Điển lắc đầu nói:

- Những việc này kể ra thì dài lắm. Dịch huynh đệ, võ công của người kém cỏi, giờ lại bị mất hết công lực, từ nay về sau bất luận xảy ra việc gì người cũng không được ra tay trợ giúp ta.

Dịch Vân chẳng nói chẳng rằng nhưng bụng lại nghĩ thầm:

"Dịch Vân này nào phải hạng tham sinh úy tử? Đinh đại ca đã coi ta là bằng hữu, có khi nào Đinh đại ca gặp nguy nan mà ta lại có thể khoanh tay ngồi nhìn?"

Từ hôm đó trở đi Đinh Điển suốt ngày trầm mặc, ngoài những lúc nhìn ngắm chậu hoa trên lan can lầu ra, chẳng lúc nào thấy chàng tươi cười. Phần lớn thời gian cứ cúi mặt trầm ngâm.

Đến nửa đêm ngày mười chín, lúc Dịch Vân đang ngủ say, xảy nghe có tiếng động lạch cạch vang lên. Chàng giật mình mở mắt nhìn ra, dưới ánh trăng mờ, chỉ thấy hai tên kinh trang đại hán tay cầm đơn đao chém đứt song sắt lao phòng nhảy vào. Dịch Vân kinh hãi đưa mắt nhìn qua, thấy Đinh Điển chỉ khoanh tay ngồi dựa tường cười lạnh.

Một trong hai tên đại hán lạnh lùng quát khê:

- Họ Đinh kia, huynh đệ ta lặn lội khắp chân trời góc bể tìm người, không ngờ người lại chui rúc trong nhà lao của Kinh Châu phủ. Nhưng trời cao có mắt, cuối cùng cũng tìm ra người.

Tên kia gằn giọng tiếp lời:

- Họ Đinh kia, chúng ta không cần nói dông dài vô ích. Người lấy vật đó giao cho huynh đệ ta, chẳng những bọn ta không làm khó dễ người mà còn cứu người ra khỏi nhà lao.

Đinh Điển lắc đầu nói:

- Vật đó hiện không ở trong người ta. Từ ba mươi năm trước nó đã bị Ngôn Đạt Bình cướp mất rồi.

Dịch Vân nghe nhắc tới ba tiếng "Ngôn Đạt Bình" thì không khỏi giật mình nghĩ thầm:

"Đó là nhị sư bá, sao lại có người dính dáng vào chuyện này nữa?"

Một gã đại hán hừ lạnh nói:

- Người tưởng chỉ một lời nói của người là có thể làm bọn ta tin được sao?

Dứt lời hươu đao nhằm yết hầu Đinh Diễm chém tới. Đinh Diễm vẫn ngồi yên bất động, chờ lưỡi đao đến trước mặt mới bất thần rùn người xuống, thân hình chồm tới, gơ tay chụp vào người gã đại hán một cái. Gã đại hán hự lên một tiếng rồi ngã quy xuống.

Tên đại hán còn lại vừa kinh hãi vừa tức giận, quát lớn một tiếng, vung đao như gió chém tới tấp về phía Đinh Diễm.

Đinh Diễm cất tiếng cười lạnh, vung dây xích sắt gạt phăng đơn đao của đối phương, đồng thời vung cước đá trúng ngực gã đại hán. Gã đại hán không kịp kêu lên đã văng bắn ra ngoài thổ huyết chết tốt.

Chỉ trong nháy mắt Đinh Diễm với hai tay không đã giết chết hai đối thủ, Dịch Vân kinh ngạc đến ngẩn người. Chàng tuy đã mất hết võ công nhưng mục quang thì vẫn tỏ tường. Cho dù bản thân chưa mất hết võ công, trường kiếm trong tay vẫn chưa thể sánh với bất kỳ ai trong hai gã đại hán ấy. Vậy mà Đinh Diễm vừa tay không vừa bị khoan thủng xương tỳ bà, không để đối phương kịp xuất thủ đã ra tay giết chết cả hai, võ công đó thật đáng kính nể!

Đinh Diễm ném hai cái xác ra ngoài rồi làm như không có chuyện gì xảy ra, dựa tường ngủ tiếp. Lúc này song sắt đã bị chặt đứt, nếu hai người muốn vượt ngục thì thật dễ dàng. Nhưng Đinh Diễm chẳng hé răng nói gì đến chuyện vượt ngục, bản thân Dịch Vân thì thấy bên ngoài chẳng còn điều chi thú vị nên cũng chẳng nhắc tới chuyện đó.

Sáng sớm hôm sau bọn ngục tốt thấy bỗng dưng xuất hiện hai cổ tử thi thì hoảng kinh la ó om sòm. Đinh Diễm nghe ồn ào thì lừ mắt nhìn bọn ngục tốt một cái khiến cho chúng hoảng hồn im thin thít khiêng hai cổ tử thi đi. Dịch Vân cứ tưởng chúng sẽ trở lại vặn hỏi hai người xuất xứ của hai cổ tử thi, nào ngờ cả ngày hôm đó chúng chẳng nhắc gì tới chuyện đó nữa.

Cách đó hai ngày, vào lúc Dịch Vân đang ngủ say, bỗng nghe như có tiếng động lạ, hé mắt nhìn ra thì thấy Đinh Diễm đang đứng đối mặt với một đạo nhân, bốn bàn tay áp vào nhau. Cả hai đều bất động, trông chẳng khác nào hai pho tượng gỗ.

Lão đạo nhân này vào lao khi nào, có động thủ không, hay vừa vào đã cùng Đinh Diễm tỷ đấu nội lực Dịch Vân không hề hay biết. Chàng từng nghe sư phụ nói song phương giao đấu, không có cách đấu nào hung hiểm bằng tỷ đấu nội lực. Chẳng những song phương không có cách gì di chuyển tránh né mà còn nhất định phải phân thắng bại chứ không thể dừng tay giữa chừng được.

Dưới ánh trăng sao mờ mờ, chỉ thấy thân hình đạo nhân càng lúc càng lặn tới, trong khi Đinh Điển thì lại như kém thế. Qua một lát, quả nhiên thấy đạo nhân tiếng lên một bước, đồng thời Đinh Điển cũng lui một bước. Lát sau lại thấy đạo nhân tiến thêm một bước nữa.

Địch Vân thấy đạo nhân cứ tiến tới thì nghĩ là Đinh Điển sắp bại tới nơi rồi, nên chẳng còn kể gì nữa, vội bước tới vung xích sắt nhằm đầu đạo nhân đập tới. Nào ngờ xích sắt chưa chạm vào người đối phương mà một đạo ám kinh chẳng biết xuất phát từ đâu hất mạnh khiến Địch Vân chới với rồi văng mạnh vào tường.

Địch Vân nghe toàn thân ê ẩm, nhưng thấy Đinh Điển sắp bại tới nơi, chẳng kể gì đến đau đớn, chống tay định đứng dậy xông ra trợ lực cho Đinh Điển. Nhưng khi chống tay xuống đất, tay chàng bỗng chạm vào chiếc bình đựng nước uống làm nước văng vào người chàng lạnh toát. Địch Vân bỗng nảy ra một ý, chàng bưng bình nước nhằm người đạo nhân tạt tới.

Thật ra thì nội lực của Đinh Điển lúc này đã vượt xa lão đạo, nhưng vì chàng muốn thử xem khả năng thu phát nội lực của thần công mà chàng mới luyện thành ảo diệu tới mức nào nên mới làm ra vẻ kém thế mà thôi. Phần lão đạo lúc này đã mệt muốn dứt hơi, như ngọn đèn sắp cạn dầu, bị cả một bình nước lạnh tạt vào người, tâm thần hơi phân tán, nội lực cũng theo đó chao động, lập tức nội lực Đinh Điển như nước lũ tràn bờ ào ào đổ sang. Chỉ nghe tiếng rắc rắc liên hồi, xương trong người lão đã bị gãy vụn.

Trước khi ngã xuống lão đạo còn cất giọng dứt quãng kêu lên:

- Người... người... đã... luyện thành... "Thần chiếu công"... trở thành... thiên hạ... vô... địch...

Chưa nói hết câu lão đã ngã xuống đất, toàn thân chảy ra bẹp dí xuống đất như không có xương vậy!

Địch Vân nghe nói thì trống ngực đập thình thình kêu lên:

- Đinh đại ca, công phu "Thần chiếu công" lợi hại đến như vậy sao? Có thật luyện thành nó rồi sẽ trở thành thiên hạ vô địch không?

Đinh Điển khẽ thở dài, vẻ mặt tỏ vẻ nghiêm trọng nói:

- Nếu là một đánh một thì có thể xưng hùng xưng bá trên giang hồ, nhưng nếu địch nhân đông người thì chưa biết thế nào. Lão đạo này sau khi bị nội công của ta đả thương mà vẫn còn mở miệng nói chuyện được, điều này chứng tỏ công lực ta chưa đạt đến mức lô hỏa thuần thanh. Nội tam nhật sẽ

có cường địch thật sự tìm tới. Địch huynh đệ, người có thể giúp ta một tay không?

Địch Vân đứng thẳng người dậy nói:

- Chỉ cần có thể giúp ích cho Đinh đại ca Địch Vân này dù có tan xương nát thịt cũng chẳng từ nan. Chỉ có điều... có điều võ công của tiểu đệ bị phế hết... mà cho dù võ công chưa bị phế tiểu đệ cũng chẳng giúp ích gì được cho Đinh đại ca.

Đinh Điển mỉm cười lần tay xuống dưới lớp cỏ khô rút ra một thanh đao, chính là thanh đao của hai tên địch nhân hôm nọ để lại, đưa cho Địch Vân, nói:

- Người cạo hết râu của ta xuống, chúng ta phải dùng kế mới được.

Địch Vân tuy không hiểu ý định của Đinh Điển nhưng vẫn cầm lấy đao cẩn thận cạo bộ râu xồm che gần khuất cả gương mặt Đinh Điển xuống.

Đinh Điển ngồi nhặt mớ râu xếp lại cho ngay ngắn. Địch Vân thấy vậy thì tức cười, nói:

- Đinh đại ca quyền luyện bộ râu này định lượm lại để dành hay sao?

Đinh Điển lắc đầu đáp:

- Chẳng phải ta quyền luyện gì nó, nhưng ta muốn người giả làm ta.

Địch Vân lấy làm kỳ hỏi lại:

- Đệ giả làm đại ca?

- Không sai. Nếu ta đoán không lầm thì nội tam nhật sẽ có cường địch đến. Không phải một mà tới năm người. Bọn người này nếu cứ một đấu một thì ta chẳng sợ gì chúng, nhưng nếu cả năm đồng ra tay thì vô cùng lợi hại. Ta muốn chúng lầm tưởng người là ta mà tập trung đối phó người, lúc đó ta sẽ xuất kỳ bất bị ra tay tấn công làm chúng trở tay không kịp.

Địch Vân ngập ngừng nói:

- Chúng ta làm như vậy e rằng... không được quang minh chính đại cho lắm...

Đinh Điển bật cười ha hả nói:

- Quang minh chính đại! Quang minh chính đại ư? Người trong giang hồ lòng dạ hiểm trá biết bao nhiêu, ai ai cũng đều dùng những thủ đoạn tàn độc nhất đối phó người, người lại đối xử quang minh chính đại với chúng khác nào tự trói mình chịu chết?

- Đinh đại ca nói vậy cũng phải. Nhưng...

- Giờ ta hỏi người, lúc mới vào đây người cứ luôn miệng kêu oan, ta biết người thật sự bị oan ức, bị người gia hại. Nhưng tại sao người vẫn bị nhốt ở đây mấy năm trời mà chưa được thả ra?

Địch Vân trầm ngâm một lát rồi nói:

- Đó là việc mà tiểu đệ nghĩ hoài không thông.

Đinh Điển cười nhẹ nói:

- Ai đưa người vào đây thì cũng chính người đó làm đủ mọi cách cho người ở mãi trong ngục mà không có ngày được thả ra.

Địch Vân nhíu mày nói:

- Đệ thật tình không thể hiểu nổi, giữa đệ với ả Đào Hồng ấy đâu có thù oán gì, thậm chí trước đó còn chưa hề thấy mặt nhau, vậy hà cớ gì ả lại hại đệ đến nỗi thân bại danh liệt, đến nỗi lâm vào cảnh ngộ như ngày nay?

Đinh Điển im lặng một lát rồi nói:

- Người đem sự việc người bị gia hại thế nào nói hết ra cho ta nghe thử.

Địch Vân vừa chậm rãi cạo râu cho Đinh Điển vừa đem sự việc xảy ra kể hết lại cho Đinh Điển nghe từ việc theo sư phụ lên thành mừng thọ Vạn sư bá, rồi đánh nhau với Lã Thông, đêm đến đánh nhau với bọn đệ tử Vạn gia, cả việc sư phụ chàng sau khi đả thương Vạn sư bá sợ quá bỏ trốn, đến việc phát hiện có kẻ giở trò vô lễ với tiểu thiếp Đào Hồng của Vạn sư bá, chàng ra tay nghĩa hiệp trợ giúp nhưng cuối cùng lại bị vu là giở trò dụ dỗ, dụ dỗ không xong mới quay ra cưỡng hiếp vân vân. Chỉ riêng việc chàng được lão khát cái dạy võ công thì giấu nhẹm không kể, mặt khác việc này cũng chẳng liên quan gì đến việc chàng bị vu oan nên bỏ qua cũng chẳng sao.

Chàng kể xong chuyện mình thì cũng vừa cạo xong bộ râu xồm của Đinh Điển. Bỏ dao xuống thở dài nói:

- Việc xảy ra như vậy đó, chẳng phải là cái oan như non như bể từ trên trời rơi xuống sao? Chắc là tại chúng hân sư phụ của tiểu đệ đâm chết sư phụ

chúng nên mới làm như vậy. Nhưng mà cuối cùng Vạn sư bá đã không chết, nhốt đệ từng đó năm cũng hả giận rồi, vì có gì lại còn tìm cách để quan phủ nhốt mãi đệ ở trong này? Còn nếu nói chúng đã quên mất đệ cũng không đúng, nếu vậy thì Thảm Thành đã không vào đây báo tin...

Đinh Điền đưa tay đỡ cằm Dịch Vân xoay gương mặt chàng sang bên này rồi bên kia xem tới xem lui một lát rồi cười cười, chẳng nói chẳng rằng. Dịch Vân lấy làm ngạc nhiên hỏi:

- Đinh đại ca, tiểu đệ nói có cái gì không đúng sao?

Đinh Điền bật cười nói:

- Đúng! Những điều ngươi nói đều đúng cả, làm gì có cái gì không đúng? Nếu không phải như vậy thì mới là chuyện lạ.

Dịch Vân ngần ngơ hỏi lại:

- Đinh đại ca nói vậy nghĩa là sao?

Đinh Điền nghiêm mặt nói:

- Này nhé, ngươi thử tưởng tượng xem, có một tên gốc tiểu tử dốt theo một tiểu cô nương xinh đẹp đến nhà ta. Ta nhìn thấy tiểu cô nương ấy đã động lòng, nhưng tiểu cô nương kia lại suốt ngày quẩn quít bên gã gốc tử ấy. Ta muốn chiếm lấy tiểu cô nương tất phải trừ khử gã gốc tử. Ngươi thử nghĩ xem dùng cách gì hay nhất?

Dịch Vân hơi rùng mình một cái, một luồng khí lạnh chạy dài trong xương sống chàng. Tiếng Dịch Vân cất lên như người ngủ mơ:

- Phải dùng cách gì?

Đinh Điền chậm rãi nói:

- Nếu dùng độc hay cách gì tương tự để giết gã gốc tử, ít nhiều gì cũng có liên can tới án mạng, hơn nữa, nếu tiểu cô nương kia là người cương liệt rất có thể sẽ tuân tiết chết theo, đó là chưa kể còn có khả năng nàng sẽ nuôi chí báo cừ. Vậy cách này không thể dùng được. Theo ý ta thì cách tốt nhất cứ đưa gã gốc tử ấy tới cửa quan. Để tiểu cô nương kia chịu theo ta, trước tiên ta sẽ làm cho nàng hận gã gốc tử. Muốn vậy, thứ nhất, nàng phải thấy rằng gã đã thay lòng đổi dạ; thứ hai, gã đang có ý định rời bỏ nàng; thứ ba, gã phải làm những việc thật đồi bại, để mỗi khi nghĩ đến là nàng phải căm hận.

Đến đây thì Dịch Vân không ngăn được, cất giọng run rẩy kêu lên:

- Đinh đại ca nói tất cả... tất cả những việc này đều do ... đều do gã họ Vạn bày ra?

Đinh Điển hừ lạnh nói:

- Những việc này ta không tận mắt chứng kiến thì làm thế nào biết được? Sư muội người chắc là xinh đẹp lắm?

Địch Vân gật đầu như cái máy.

Đinh Điển cũng gật đầu, tiếp:

- Vậy là để lấy lòng nàng, ta ngày ngày chạy lên cửa quan, mang theo nhiều vàng bạc, nói là để lo lót cho tên ngục tử kia sớm được tha bổng. Trong khi đi lên cửa quan tốt nhất là dẫn nàng cùng đi. Nàng tận mắt chứng kiến sẽ càng cảm kích cử chỉ hào hiệp của ta.

Địch Vân lại lên tiếng:

- Tiêu tốn nhiều vàng bạc như vậy thì cũng phải có công hiệu chứ...

- Tất nhiên là phải có! Có nhiều vàng bạc có thể sai khiến cả quỷ thần, sá gì một huyện quan nho nhỏ.

- Thế tại sao...

Đinh Điển cười nhẹ ngắt lời Địch Vân nói:

- Người phạm phải tội gì? Những tội mà chúng vu cho người chẳng qua cũng chỉ là cưỡng gian bất thành, lấy cắp một ít tài vật, không phải là mưu đồ làm loạn, cũng chẳng phải phóng hỏa đốt nhà, giết người. Tội như vậy thì chưa đáng để lấy xích xuyên xương tỳ bà và bắt giam suốt đời ở trong lao. Đó chính là công hiệu của số bạc vàng mà người ta bỏ ra đó. Đúng là diệu kế, trăm đường chẳng một khe hở. Tiểu cô nương ở trong nhà ta, cho dù có chung tình đến mấy, cũng không thể chờ hết năm này sang năm khác, chờ đến hết đời.

Địch Vân bất thần đứng phắt dậy, vung dao chém vào vách đá đánh choang một tiếng, nghiêng răng nói:

- Vậy ra ta bị giam ngân ấy năm trong này chính là do Vạn Khuê mà ra cả.

Đinh Điển trầm ngâm một lúc bỗng kêu lên:

- Không đúng! Kế sách này có một kẽ hở lớn...

Địch Vân nghiêng răng quát lên:

- Còn hờ cái gì nữa! Sư muội cuối cùng cũng lấy hấn, Địch Vân này thì bị giam suốt đời ở trong lao. Nếu không nhờ Đinh đại ca ra tay cứu giúp thì đệ đã chết một cách oan uổng để cho kẻ thù tiêu điều tự tại rồi.

Đinh Điển lúc này cũng đứng dậy đi đi lại lại trong lao, đôi mày nhăn lại, miệng lẩm bẩm:

- Bọn chúng bày mưu tính kế chu toàn như vậy không lý nào lại để lộ một sơ hở lớn như thế được.

Địch Vân hỏi:

- Đinh đại ca nói sơ hở gì?

Đinh Điển dừng lại nói:

- Đó là sư phụ ngươi! Sư phụ ngươi sau khi lỡ tay đả thương sư bá ngươi lầm tưởng mình giết người bỏ trốn. Nhưng sự thực thì Vạn Chấn Sơn không chết. Vạn Chấn Sơn là đại hào ở Kinh Châu phủ, tin Vạn Chấn Sơn không chết chẳng mấy ngày sẽ truyền khắp giang hồ, sư phụ ngươi nghe tin này cho dù không còn mặt mũi nào quay lại gặp sư huynh thì nhất định cũng tìm cách khác để đón con gái về nhà. Như vậy độc kế mà chúng dày công xếp đặt chẳng hóa ra công cốc sao?

Địch Vân nghe Đinh Điển phân tích chí lý thì không khỏi vỗ đùi khen phải. Trông bề ngoài Đinh Điển có vẻ thô lỗ, không ngờ tâm dạ lại tinh tế như vậy, Địch Vân càng lúc càng khâm phục Đinh Điển hơn.

Đinh Điển nghiêng đầu suy nghĩ một lúc rồi hạ giọng nói:

- Việc sư phụ ngươi không quay lại đón sư muội ngươi đi bên trong còn nhiều ẩn khuất, nhưng chắc chắn một điều là Vạn Khuê đã đoán biết trước được điều này, bằng không gã đã không sắp xếp như vậy. Việc này thật lạ lùng, nhất thời ta không sao thấu hiểu được.

Cho đến hôm nay Địch Vân mới thật sự nhìn ra gốc ngọn của sự tình. Chàng không ngớt vỗ tay lên trán tự mắng mình ngu muội, người ta chỉ nghe thuật chuyện đã nhận chân ra sự việc, còn mình là người trong cuộc mà đã mấy năm nay lại nghĩ không ra.

Chàng tự mắng tự trách một hồi, chùng quay lại thấy Đinh Điển vẫn đang trầm ngâm suy nghĩ thì bước tới vỗ vai Đinh Điển nói:

- Đình đại ca, đừng suy nghĩ nữa cho mệt óc. Sư phụ của tiểu đệ là người nhà quê, thật thà chân chất, tưởng mình đã giết người nên cao chạy xa bay, trốn ở nơi hoang sơn cùng cốc nên chắc không hay tin đó thôi.

Đình Diển quay nhìn Dịch Vân, song mục mở thật to, tỏ vẻ vô cùng ngạc nhiên, hỏi lại:

- Cái gì? Sư phụ người mà là người nhà quê thật thà chân chất? Lão mà tưởng mình giết người rồi sợ đến nỗi phải cao chạy xa bay? Ha ha ha...

Dịch Vân nghĩ Đình Diển không biết nên gật đầu nói thêm:

- Vậy chứ sao. Sư phụ của tiểu đệ là người thật thà nhất thế gian. Chẳng qua vì Vạn sư bá nghi oan cho người ăn cắp kiếm quyết gì gì đó nên mới xảy ra động thủ, thật ra thì sư phụ của tiểu đệ là người tốt nhất trần gian.

Đình Diển chỉ cười lạnh một tiếng rồi bước tới góc lao ngồi xuống, hai mắt nhắm lại chừng như muốn ngủ.

Dịch Vân lấy làm lạ hỏi:

- Tại sao Đình đại ca lại cười lạnh?

Đình Diển lắc đầu nói:

- Chẳng tại sao cả.

Dịch Vân không chịu, nói:

- Nhất định là phải có nguyên nhân. Đình đại ca cứ nói ra đi, đừng ngại.

Đình Diển ngồi thẳng người dậy nói:

- Thôi được. Ta hỏi ngươi, trước hiệu của sư phụ ngươi là gì?

- "Thiết Tỏa Hoàn Giang".

Đình Diển gật đầu, hỏi tiếp:

- Trước hiệu đó có ý nghĩa gì?

Dịch Vân suy nghĩ một lát rồi lắc đầu nói:

- Những câu chữ văn hoa này đệ chẳng hiểu mấy, nhưng theo đệ suy đoán thì chắc ngụ ý võ công của người cao tuyệt, lại thiên về phòng thủ, đối phương khó lòng công vào được gần thân hình.

Đinh Điển bật cười lớn nói:

- Tiểu huynh đệ à! Ta thấy ngươi mới chính là người thật thà chân chất nhất trần đời này đó. "Thiết Tỏa Hoành Giang" ngụ ý là thiên hạ muốn lên cũng không được muốn xuống cũng không xong. Người trong giang hồ, nhất là những người có tuổi ai lại không hiểu ý nghĩa của cái trước hiệu này? Sư phụ ngươi thông minh tuyệt đỉnh, là kẻ lợi hại bậc nhất trong giang hồ. Bất luận là ai, hễ động đến lão rồi là không có ngày yên, lão sẽ tìm đủ mọi cách, dùng đủ mọi thủ đoạn để báo thù, làm cho đối phương như con thuyền cứ mãi xoay tròn giữa sông, muốn đi lên không được, muốn đi xuống cũng không xong. Những lời ta nói có thể ngươi không tin, nhưng sau này, khi ra khỏi ngục, ngươi cứ việc đi hỏi các bậc giang hồ tiền bối thì rõ.

Địch Vân vẫn không tin nói:

- Lúc sư phụ dạy kiếm pháp cho đệ, kiếm chiêu là "Cô hồng hải thượng lai, Trì hoàng bất cảm cố" thì người lại đọc là "Ca ông hàm thượng lai, Thị hoàng bất cảm quá"; rồi thì "Lạc nhật chiếu đại kỳ, Mã minh phong tiêu tiêu" thì người lại đọc là "Lạc nê chiếu đại tử, Mã mệnh phong tiêu tiêu". Sư phụ chữ nghĩa chẳng bao nhiêu, sao lại có thể là người như Đinh đại ca nói được?

Đinh Điển thở dài nói:

- Sư phụ ngươi học rộng đa tài, làm gì có chuyện đọc sai Đường thi? Con người lão thâm trầm, làm như vậy tất phải có dụng ý riêng. Tại sao lão lại cố ý dạy sai cho chính đồ đệ của mình thì thật là khó hiểu. Hà hà... mà nếu ngươi không... không thật thà trung hậu đến thế này thì chưa chắc lão đã nhận ngươi làm đồ đệ. Thôi được rồi, bỏ qua chuyện này đi, đừng nhắc tới nó nữa. Nào, để ta gắn râu vào cho ngươi.

Dứt lời Đinh Điển giơ dao chém vào người lão đạo, lão mới chết huyết dịch trong người còn chưa đông, máu theo vết chém chảy ra. Đinh Điển lấy từng sợi râu chấm máu, sau đó dán lên mặt Địch Vân.

Địch Vân lúc đầu ngửi thấy mùi máu tanh tanh thì cũng hơi lợm giọng, nhưng sau đó nghĩ lại, vì Đinh Điển chàng có thể chịu đựng được tất cả sả gì một chút khó chịu này. Lát sau thì chàng đã quen với mùi máu, hơn nữa đầu óc vẫn còn vẩn vơ với những điều Đinh Điển vừa nói nên cũng không còn cảm giác khó chịu nữa.

Càng nghĩ ngợi Địch Vân càng cảm thấy thế gian này sao quá phức tạp, giữa con người với nhau mà người ta lại không từ bất kỳ thủ đoạn nào để

hãm hại nhau. Xem ra ở trong nhà lao này còn yên ổn hơn cuộc sống ở bên ngoài.